ఆత్మశాంతి

శ్రీ రంధి సోమరాజు

ఆమె మాట్లాడకుండా కూర్చుంది.

మొగం పైకి ఎత్తుకొన్నా కన్నీళ్ళు నామె తుడుచుకోవడం లేదు.

బయట నవిపాప తప్పటడుగుల్లా పెద్ద పెద్ద చినుకులు నాలు గిట్టే పడి మాయమై పోయాయి.

"అంత అదృష్టమా..." ఒక్కసారిగా ఆమె కళ్ళు పాప వచ్చినట్లుగా ఉలిక్కి పడ్డాయి. కాని—

"ఏదీ పాప?"

ఆమె బిట్టుగా హృదయం అట్టడుగులోంచి 'పా పా....' అంది.

ఆమె కళ్ళు భయంతో పాప ఇంక దొరకదేమో అన్నంత అనుమానంతో పిచ్చిగా ఒకసారి అటూ ఇటూ తిరిగాయి.

శంకరం ఆమె కెదురుగా కూర్చొని పుట్టెడు దుఃఖంతో, ఆమెవైపు జాలిగా చూశాడు. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి. "ఇందులో నా తప్పేమీ లేదు...నా మాట నమ్ము"అని అతని ఎద ఏమి లేమిటో దీనంగా శాంతకు నివేదించుకుంది. కాని, ఆమె ఆమాటలు విని పించుకోలేదు.

అంత దుఃఖంలోనూ ఆమె కళ్ళల్లో నిలిచిన ఒకా శోక ఎరుపు అతనిని అతని జీవితంనుంచి ఒక్కక్షణం పాటు వేరు చేసేసింది. బాధమీద బాధ పేరుకుంది.

ఆ చూపు అతను భరించలేడు. "శాంతా....నన్ను నమ్ము...రెండు రోజులలో పాపను గాలించి తెచ్చే బాధ్యత నాది....లే శాంతా...." అన్నాడు.

కాని ఆమెలో చలనం లేదు.

పాపతో తిరుపతి కొండ ఎక్కిన శాంత పాపలేకుండా ఎట్లా తిరుగు ముఖం పట్టగలదు?

పాప ఎలా మాయమై పోయిందో ఎవరికీ తెలియదు. శంకరం అటువైపు అలా వెళ్ళాడు. పాప అతని వెను కనే బయలుదేరింది. శంకరం పాపను లోనికి వెళ్ళిపొమ్మ న్నాడు. ఈ మాట శాంత వింది. "నేనూ వస్తా నునాన్నా రా..." అంది పాప. ఈ మాట కూడా శాంత వింది. కాని,పాపం శంకరం ఈ మాట వినలేదు. తనతో పాప వస్తూన్నట్లు అతను గమనించలేదు. పాప, వాళ్ళ నాన్నగారితో వెళ్ళిందని గదిలో బట్టలు సర్దుకుంటున్న శాంత అనుకుంది. కాని శంకరం అటు తిరిగి ఇటు తిరిగి గుడి చుట్టూ ఎక్కడ చూసినా కనిపించే అనేక వందల సుందర స్త్రీమూర్తుల ఆకారాలను తనివితీర చూసి చూసి తిరిగి, ఆ గదికి ఓ రెండు గంటల తర్వాత చేరాడు.

ఇంకే ముంది! తన కెంతో ప్రియతమమైన పాపను "పాపా..." అని పిలిచాడు. "పాప ఏదీ...." అని శాంతను అడిగాడు.

"ఏమిటీ...పాప మీతో రాలేదూ..." అంది శాంత.

శంకరం ఒక్కసారి నిలువునా కంపించిపోయాడు. అతని మనస్సు ఒక్కసారి బెదరిపోయింది. ఒక్కసారి గుడిచుట్టూ తిరిగాడు. తిరగడమేమిటి పరుగెత్తాడు. తల్లుల వెంటఉన్న పిల్లల నందరినీ చూశాడు. తండ్రుల వెంటఉన్న పాప వయసు అమ్మాయిల నంద రినీ పరీక్షించాడు. కాని పాప కనిపించలేదు. మళ్ళీ పరు గెత్తుకొని గదిదగ్గరకు వచ్చాడు.

శాంత ఆందోళనగా, "ఏదీ పాప...." అంది.

శంకరం పిచ్చిగా పోలీసు స్టేషనువైపు పరుగెత్తాడు. అక్కడ రిపోర్టిచ్చి గుడి క్రిందికి కారులో వచ్చాడు. స్టేషనులో అంతా వెదికాడు. కాని, అప్పటికే రెండు బస్సు అటూ ఇటూ చల్లగా వెళ్ళిపోవడం జరిగింది.

శంకరానికి తల తిరిగింది. కనిపించిన వాళ్ళనల్లా పాప గురించి ప్రశ్నించాడు.

"మా పాప తప్పిపోయిందండీ...మీరు గాని చూశారా...." అన్నాడు. "తెల్లగా ఉంటుందండీ... అయిదేళ్ళు ఇంకా వెళ్ళలేదండీ....మీకు కనిపించ లేదూ......అయ్యో...ఎక్కడ దొరుకుతుంది. ఎవరికి చేతు లొచ్చాయి మా పాపను ఎత్తుకపోవడానికి. పెద్ద కళ్ళండీ. ప్రొద్దున్నే వాళ్ళమ్మ సన్నగా కాటుక దిద్దిం దండీ. దొరల పిల్లలా కట్ చేసిన తల. ఎర్రని పిల్కు రిబ్బను ముడి. చేతికి రెండే రెండు ఎర్రని ప్లాస్టిక్ గాజులు" అంటూ పాపం గట్టిగా విలపించాడు. దుఃఖం ఎక్కువై పోగా, ఆ పిమ్మట ఏమీ మాట్లాడలేక పోయాడు. అలసిన కన్నులతో అందరి హృదయాలు ద్రవించేట్లు "మా పాప ఇంక కనిపించదాండీ. ఇంక కనిపించదూ...." అంటూ పిచ్చిగా ఏడ్చాడు.

ఏమి చెయ్యడానికీ తోచని శంకరం పాపం ఆ గదిలో శాంత ముందు నిరాశా నిస్పృహలతో మాటా మంతీ లేకుండా అలా కూర్చుండి పోయాడు. ఒక్కసారి అతని గుండెల్లో ఏదో కలచినట్లై, "నేం ఏం పాపము చేశాను స్వామీ....మా కీ శిక్ష....నీ దగ్గర కొచ్చి నందుల కిదా మర్యాద" అన్నాడు.

శాంత ఈ మాట వినలేకపోయింది. ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. ఆ ఏడ్పులోనే శంకరంవైపు తీక్షణంగా చూసింది. శంకరం ఆ చూపుకు తట్టుకోలేకపోయాడు. వెంటనే ఆమె మొగం అవతలకు త్రిప్పుకొని వల వల ఏడ్చింది. అలా విలపిస్తూనే "మీరు చేసిన పాపానికి ఈ శిక్ష సరిపోయింది" అంది.

శంకరాన్ని శాంత ఇంత మాట ఎప్పుడూ అనలేదు. ఆ విచారంలో ఆమెకు ఎట్లా మాట్లాడాలో తోచి ఉండదు. ఏంతమాట ఒక్కసారి అంది!

శంకరానికి ఇంత విచారంలోనూ శాంతమీద ఎక్కడ లేని కోపం వచ్చింది. కాని, "అవును...నేను చేసింది పాపమేనేమో....అందుకనే ఈ శిక్ష జరిగిందేమో..." అని ఒక్కసారి దిగులు పడిపోయాడు. "నన్ను క్షమించు భగవంతుడా....క్షమించు..." అన్నాడు. "పాపమేం ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళేలోగా మా దగ్గరకు చేర్చు" అని చేతులు జోడించాడు.

కాని శంకరం హృదయం మాత్రం అతను చేసింది పాపమని ససేమిరా ఒప్పుకోలేకపోయింది. ఎంత ఆలో చించినా అతనికి తను చేసింది పాపం కాదన్న అను మానం మాత్రం వదలడం లేదు. శాంత ఒకసారి ఆ సంఘటన జరిగినప్పుడు ఆ మాట అంది.కాని,ఇప్పుడు ఈ సమయాన శాంత ఆ మాటను ఇలా గుర్తు చేయడం ఎంత బాధగా ఉంది!

శంకరం పాపను ఆ తల్లి కన్నా ఎంతగానో ప్రేమి స్తాడు. కాని, భార్య ఈ విధంగా జరిగిపోయినదానికీ దీనికీ ముడిపెట్టడంతో అతని మనస్సు పూర్తిగా ముక్కలై పోయింది. ఒక ముక్క పాపకోసం వెదుకు తూంటే వేరొకటి ఆ పాపానికి శిక్ష ఇదే...ఇదే...అని వేయి కంఠాలతో గగ్గోలు చేసి పారేస్తూంది.

శంకరం తల పట్టుకొని, అక్కడే అలాగే గోడ కానుకొని చతికిల బడిపోయాడు.

2

శంకరం బాగా ఉన్నవాడు. అతనికి ఉద్యోగం చేయ వలసిన అగత్యం లేదు. బ్యాంకులో పాతిక ముప్పైవేల పైనే నిల్వఉంది. ఇళ్ళమీద అద్దెలు వస్తూ ఉంటాయి. పంటకూడ వస్తూవుంటుంది. అయినా అతను చిన్న ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు.

అతనికి చదువు బాగా అబ్బలేదు. ఇంటరు ఎలాగో ఓలాగ గట్టెక్కడంతో చదువుకు స్వస్తి చెప్పాడు. కొన్నా ళ్ళింటివద్దే హాయిగా కూర్చున్నాడు. తండ్రి ఎంత చదువుకోమన్నా ససేమిరా వినలేదు. ఎప్పుడూ ఇంట్లోనే కూర్చునేవాడు. బయట కెక్కడకూ తిరిగే వాడు కాదు. సాయంకాలాలప్పుడుకూడ ఎక్కడకూ వెళ్ళే వాడు కాదు. "మెయిలు" దగ్గరకు మాత్రం చక్కగా ముస్తాబై వెళ్ళి అందులో మొదటి తరగతిలో కనిపించే అందమైన అమ్మాయిలను చూస్తూ బొమ్మలా నిల బడిపోయేవాడు. ఇంటికి తిరిగి వచ్చేప్పుడు వీధుల్లో ఎక్కడైన చక్కని అందమైన ఆడపిల్లలు కనిపిస్తే వాళ్ళవైపు పిచ్చిగా చూసేవాడు. ఇంతలో వాళ్ళు తనను చూడటమంటూ పడితే తలను ఎంతో బుద్ధిమంతు డులా వంచేసేవాడు. ఈ సంగతి తెలియని ఆ వీధి

లోని పెద్దలు, శంకరం అంత మంచివాళ్ళే, ఒంటిలో డబ్బు ఉండి ఇంత మంచిగా ఉంటూన్నవాళ్ళ నెక్కడా చూడలేము అనుకునేవారు.

అవును మరి! అతను సిగరెట్టు కాల్చడు. డబ్బు అగలెయ్యడు!! కనీసం సినిమాలు కూడ ఎప్పుడోగాని చూడడు!!!

కాని అతని తండ్రి అతని ఈ అలవాట్లు చూసి ... చాల బాధ పడిపోయాడు. ... ఇప్పుడున్న ఈ స్వతంత్ర ... వెంటనే జిల్లా కోర్టులో ఉద్యోగం సంపాదించాడు.

అయితే శంకరం అక్కడ పనిచేస్తూ ... మాట్లాడటం గాని, స్నేహాలు చెయ్యడం ... లేదు. అందరితోనూ ఒకే ... మాట్లాడి పూరుకొనేవాడు.

గుమాస్తాలు కొందరు కొత్త ఉద్యోగిగా వచ్చినవాడికోసం కాఫీ నీళ్ళయినా గిట్టుబాటు ... ఉంటాయా... అని శంకరంతో స్నేహం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించినా అట్లాంటి దేమీ కుదిరేది కాదు. వాళ్ళు ఎంతో బలవంతంచేస్తే ఒక్క కాఫీ మాత్రం త్రాగేవాడు. వాళ్ళు డబ్బు లిచ్చేస్తూంటే ... "వాళ్ళు పిలిచారు. ...అందువల్ల ... వాళ్ళు బాధ పడొచ్చు. అందుకని ... కాఫీ త్రాగి పూరుకున్నాను. వస్తూ వాళ్ళే పిలిచినప్పుడు మరి నేను డబ్బు లివ్వడం ఏం సబబుగా ఉంటుంది. అందువల్ల మరి డబ్బులు వాళ్ళే ఇవ్వడమే పద్ధతి" అనుకునేవాడు.

... ఏ కొత్తగా ... ఎక్కడ ... కాఫీ ... కానీ ... బంట్రోతుతో ...

... కాని ఆ ... ఒంటి ... తో ...

... ఆలోచిస్తూ ...

... ఏదిలోకి ...

... అతను ...

... ఎప్పుడూ ...

ఇవన్నీ జాగ్రత్తగా గమనించిన తండ్రి, "ఏమిట్రా ఎప్పుడూ అలా ఉంటావ్...." అని చాటువరకు వచ్చిన మాటను తిగ్రమింగి, అలా అడిగితే ఏమనుకుంటాడో అని అడగడం మానేసేవాడు. ఒకరోజున ఆ ముసలమ్మ కూడ "ఇక అబ్బాయిగారికి పెళ్ళి చేస్తేనే గాని వీల్లే దండీ. ఇల్లు ఉంటే రోజూ మీ కీ విషయాన్ని ఆమె గుర్తుచేస్తూ సరిగ్గా ఈ సంబంధం మీచేత పెడికిం చేగలది. ఇక మీరు ఆ బాధ్యతను వెత్తి నెత్తుకోక తప్పదు. ఈ విషయంలో నేను మీకు సలహా ఇవ్వ పోటివాన్ని కాను. కాని అబ్బాయిగారి ముఖాన్ని చూస్తూ వుంటే నా కేమిటో దిగులుగా, భయంగా ఉంటోంది. ఈ వయసులో కుర్రవాడు ఎంత ఉల్లాసంగా ఉండాలో అంత ఉల్లాసంగా ఉండటం లేదు. ఇలా కొన్నాళ్ళు పోతే, అనగూడదు కాని, అతని మతి కూడ చలించవచ్చు. చక్కని చుక్కను వెంటనే వెదకి మీరు ఎంత త్వరలో ఆ శుభాముహుర్తాన్ని వేయించేస్తే అంత శుభం. మీ మగవాళ్ళ కేమీ పట్టదు ఇన్నాళ్ళనుంచి ఎప్పుడు చెప్పుదామా, ఎప్పుడు చెప్పుదామా అనుకుం టూనే ఆ దయనకు మాత్రం ఇది తెలియదా.....అని పెట్టుకుంటూ వచ్చేకాను" అంది.

ఆమాటలు విసేసరికి ... పోదనుకున్నాడో యేమో కాని, ఆ ముసలాయన పాపం కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు. "ఏమిటోనండి....వాడూ చాల భయంగా ఉంది. నా కేమీ పాలుపోవడం లేదు. అయినా మీ చక్కదే నిజం. చిన్నవాడు అప్పుడే వాడికి పెళ్ళేమిటి అనుకున్నాను" అన్నా డాయన గద్గదికంగా.

బంపర్ స్పెషల్ ఆఫర్ గెలవండి 65,000 గెలవండి

రిజిష్టర్డు నెం. 1509

ఫీజు రు.—10

మా పేరుమీద ... లెక్కింపబడి, ... చాక్ —1 చదరంగం ప్రకటించబడింది. ఆది వారి అధికారంతో వక్టించబడును. మొదటి బహుమతి ... మొదటి రెండు తప్పుల కరెక్కు కు రు. 16,250/- 3 వ బహుమతి మొదటి ఒకటి ... 4 వ బహుమతి మొదటి రెండు తప్పుల కరెక్కు కు రు. 4,063/- (మా ఆఫీసు యీల్ ...) 5వ బహుమతి రు. 4 062/- ఎక్కువమంది ... వారికి.

110

శ్రీ పజిల్ నెం. డి-8 మొత్తం 102

కూపను పోస్టింగు తేది 4-3-57

ఫలితములు 14-3-57

ప్రవేశ రుసుము:

ఒక్కొక్క ఎంట్రీకి రు. 1/-; 7 ఎంట్రీలకు రు. 5/-;
16 ఎంట్రీలకు రు. 10/-; 60 ఎంట్రీలకు రు. 26/-; ప్రతి 100 ఎంట్రీలకు రు. 45/-.

32	26	25	19
21	23	28	30
27	33	18	24
22	20	31	29

పూర్తిచేసే విధం: ఈ చతరంలో 20 ... అంకెలు ... అడ్డంగాను, నిలువుగాను, ... ఎటుకూడినా 110 వచ్చేట్లు పూర్తిచేయండి ... ఎన్ని ఎంట్రీలైనా పంపవచ్చును. పంపేవారు తమ పేరు ... డను ... పోస్టల్ ఆర్డరు ద్వారాకాని, మనీఆర్డరుద్వారాకాని ... బ్రిటిష్ పోస్టల్ ఆర్డరు ... ఎంట్రీతోపాటు ఎం. ఓ. రశీదులు ... బహుమతుల మొత్తం ... మా ... పూర్తిగా ... నాలుగు అణాలు ఇండియన్ పోస్టేజి స్టాంపులు పంపినవారికి ఫలితములు ... మా ఎంట్రీలు ... పంపండి!

MARUTHI TRADING CO., 18/A W SUNKURAMA CHETTY STREET, MADRAS-1.

అప్పు డా ముసలమ్మ "అవును బాబూ...పెళ్ళాం వచ్చింతరువాత మన బాబు ఎంతిదిగా మారిపోతాడో చూడండి....అబ్బో....అత న్నప్పుడు పట్టుకోలేం..' అంది.

ఈ మాటలు ఆ ముసలాయనకు ఎంతో మానసికమైన బలాన్ని చేకూర్చాయి. అంతే....ఇక పెళ్ళి జరగడంఎంతలో పని....

ఒక రోజున ఆయన శంకరాన్ని విజయనగరం తీసుకెళ్ళి శాంతను చూపించాడు. శంకరం శాంతను చూసీ చూడగానే పెళ్ళికి ఒప్పేసుకున్నాడు. శాంత కూడ అంగీకరించింది. పెళ్ళి దివ్యంగా జరిగిపోయింది.

3

అప్పటినుంచీ శంకరం భార్యను విడిచిపెట్టి ఒక్క క్షణం ఉండేవాడు కాదు. చాలసార్లు ఆమెతో ఆ ఉద్యోగానికి స్వస్తి చెప్పేస్తా ననేవాడు. తన కా ఉద్యోగం చాల నామోషీగా ఉందనేవాడు. గొప్పవాడైన తను, ఆ ఉద్యోగం ఒక పేదవానికి వదులుకోవడం ఎంతో ఉత్తమమైన పని అనేవాడు. ఆఫీసులో తనంటే ఎవ్వరికీ కిట్టదు అనేవాడు. కాని శాంత అతని మాట వినలేదు. ఉద్యోగం ఎప్పుడూ మానగూడదు అంది. అందులో ఉండేటటువంటి సాధక బాధకాలు మీరు పూర్తిగా అర్థం చేసుకోవలసిందే అంది. ఇంటి దగ్గర కూర్చుని, మీరు నిద్రపోతే మీరు తప్పక ప్రపంచానికి దూరమైపోవలసి వస్తుంది. ఈ ఉద్యోగంమాత్రం మీ రెంతమాత్రం విడిచిపెట్టడానికి వీల్లేదు అని గట్టిగా చెప్పింది.

ఆమె అన్న ఈ మాటకు వ్యతిరేకంగా చెప్పడానికి శంకరానికి గుండె చాలలేదు. కాని ఆ ఉద్యోగం మానెయ్యాలని అతని మనసునిండా ఉంది. అయినా అతనీ మాట ఆమెతో చెప్పలేకపోయాడు. చెప్పలేకపోవడమంటే భయపడటం కాదా... ఏమిటి? అని గుచ్చి గుచ్చి అడిగే మనసుకు అతను ఏమీ సచ్చజెప్పలేకపోయాడు.

అసలే శాంత అద్భుత శోభాయమాన! ఆ సౌందర్య సీమలో, సహస్రముఖాల ఆకర్షణీయమైన ఆ ఆరామంలో ప్రేమానురాగాల మేళవింపుల ఆ మైదానంలో సుఖంగా నివసిస్తూ, సుఖంగా విహరిస్తూ, సుఖంగా ప్రయాణం చేయడమే తన కత్యంత ఇష్ట హేతువైన విషయాన్ని అతను త్రోసిపుచ్చలేకపోయాడు. ఆమె కనుసన్నల తన జీవితం మలయ మారుతమై ఆకసాన్ని చుంబిస్తూంటే, ఆమె పలికే పలుకులు, అమె కదలే కదలికలు, ఆమె చెప్పకయే చెప్పు ఆ సుందర భంగిమల అంతర్లీనమైనట్టి భావతరంగములు, అర్థ విన్యాసములు హృదయానికి గిలిగింతలు పెడు తూంటే—ఆమె అనతి నెయ్యా జవదాటాలో అతనికి తోచేది కాదు.

శంకరానికి శాంతను విడిచి ఉండాలని ఉండదు. కాని పాపం ఉండక తప్పడం లేదు. ఆమెను విడిచి ఆఫీసుకు

(మిగతా 61 వ పేజీలో)

"పొల్లు నెల్లు" —చిత్రం: శ్రీ డి. పి. ప్రసాద్

[12 వ పేజీ తరువాయి]

వెళ్ళడానికి అతని కెంత కష్టం! వెళ్ళకపోడు ఇంటికి పోయే వేళకోసం, ఆ సమయంకోసం ఆ కచేరీ పుట్టలో ఆచరించే తపస్సును విరమిస్తే ఆ ఐదు గంటల దేవత కోసం అతను పడే బాధ్ని ఏమని చెప్పగలం!

అతనికి ఇంటికి వచ్చిన వెంటనే శాంత కనిపించాలి. ఆమె చిరునవ్వుల స్వాగత వచనాలు వినిపించాలి. ఆమె స్వాగతాంకు అతను మహాగ భాషల భాష్యకర్తగా ప్రసిద్ధి కెక్కాలి.

4

కాలం పిల్లల్ని తన భుజాలమీద ఎక్కించుకొని మహోత్సాహంతో ముందుకు సాగిపోతోంది.

శాంత పాపను ప్రసవించి అప్పటికే నాలుగు సంవత్సరాలు దాటిపోయింది. నాలుగు సంవత్సరాల పాప, శంకర్ని నాలుగు సంవత్సరాల అబ్బాయిగా మార్చేసింది.

పాప, శంకరం హాయిగా ఆడుకునేవారు. చిట్టి చిట్టి పాటలు పాడుకునేవారు. చిలిపి చిలిపిగా నవ్వుకునేవారు. "పాపా...." అంటే "నాన్నా..." అంటూ పాప చెంగున లేడిపిల్లలా తండ్రిదగ్గరకు రివ్వున వచ్చేది. శంకరం రెండు చేతులతోనూ పాపను తీసుకొని, గాలిలోకి సుమారుగా ఎగరేసి, గబాలున పాప బుగ్గలు ముద్దు పెట్టుకుంటూ, చేతులలోకి తీసుకునేవాడు. పాప తన కాళ్ళూ, చేతులూ కిల కిల నవ్వుతూ కదిపేది. తండ్రి తన పెదవులతో పాప పొట్టమీద కితకితలు పెట్టేవాడు. కిలకిలా నవ్వుల పాప, శంకరం తలను తన చిట్టి చేతులలోకి తీసుకొని నానా బీభత్సం చేసేది. అప్పుడే శాంత అక్కడకు వచ్చేది. "పాపా... ఏమిటే ఈ ఆగడాలు..." అనేది. పాప, "చూడమ్మా ....నాన్న....." అనేది. నాన్నను కొడతా నన్నట్టుగా వేలుపెట్టి చూపుతూ, కన్నులలోంచి నవ్వును చిందేది. "ఏమిటండి మీకు దానితో..మిమ్మల్ని చూసుకునే అది మరీ మొద్దుబారి పోతోంది" అనేది శాంత. శంకరం శాంత మాట వినేవాడు కాదు. "పాపా...మనిద్దరమూ బట్టు కదూ....అమ్మ దగ్గరకు పోకేం..." అనేవాడు. పాప, "అమ్మా...ఊహు...నే నమ్మ దగ్గరకే పోతాను" అనేది. వెంటనే శంకరం..."అదికాదు పాపా...నిన్ను సినిమాకు తీసుకెళ్తాను. నాతోనే ఉంటావామరి.." అనేవాడు. పాప అమ్మవైపుఅదోలా చూస్తూ, నాన్న సినిమాకు తీసుకెళ్తాడో వెళ్ళడో అని సంకిస్తూ "ఉత్తినే" అనేది. శాంత, "దానికి తెలియదటండీ....మీ అబద్ధాలు...." అనేది. "రా...పాపా ...నీకు మిఠాయి పెడతాను" అంటూ చేతులు చాచేది. "అయితే రావా పాపా...సినిమాకు..." అనేవాడు శంకరం. పాపం పాపకుకోసం అమ్మ దగ్గరకు పోవాలనీ ఉండేది. సినిమా కోసం నాన్న దగ్గర ఉండిపోవాలనీ ఉండేది. ఆ పసిదానికి ఆ సమయంలో ఏమి చెయ్యడానికీ తోచేది కాదు. ఇదే అదను అనుకొని శంకరం, "పో...మీ అమ్మ దగ్గరకే పో..నువ్వు నాతో సినిమాకు రావక్కర్లేదులే...." అనేవాడు. దానితో పాప తండ్రి చేతుల్లోంచి అతను ఎంత గట్టిగా పట్టుకున్నా ఆగకుండా క్రిందికి జారిపోయి గచ్చుమీద కూర్చుని ఒకకాలు గచ్చుమీదరాస్తూ, రెండు చేతులూ బొమ్మలా కదుపుతూ, "ఉ...ఉ..నేను సినిమా కొంక వస్తాను..సినిమాకువస్తాను" అని ఏడుపుకు లంకించుకునేది. వెంటనే తల్లి తన రెండు చేతులతోనూ, పాపను తియ్యగా ఎత్తుకుంటూ, "నాన్నతో మనం అసలు వెళ్ళనేవద్దు....మనమే వెళ్దాం సినిమాకు ఏం' అనేది. అంత ఏడుపూ ఎక్కడికి మాయమైపోయేదో.. చూశావా జయించాను అన్నట్లుగా పాప, వాళ్ళ నాన్నవైపు చేయెత్తి వేలు చూపుతూ కడుపునిండా నవ్వేది. అప్పుడు తండ్రి, "పో....దొంగ ముండా..." అనేవాడు. పాప, "నువ్వే పో..." అనేది. శాంత జయించినట్టుగా కళ్ళల్లో నవ్వును వెలిగిస్తూ శంకరం వైపు తమాషాగా చూసి, మేడ దిగిపోయేది.

5

కాలాని కున్నంత ఖచ్చితమైన దృఢసంకల్పం మనసు కెప్పుడూ లేదు. కీడొచ్చినా, మేలొచ్చినా కాలం లక్ష్యపెట్టకుండా ముందుకు సాగిపోతుంది. మనసుమాత్రం మేలు కలిగితే మే డెక్కుతుంది; కీడు కలిగితే కృంగిపోతుంది.

ఆత్మశాంతి

ఆ వేళ ఆకసంనిండా మబ్బులు క్రమ్ముకున్నాయి. అప్పుడు శంకరం ఆఫీసులోనే ఉన్నాడు. కుతకుత ఉడికించిన వేసవి నెత్తిమీద దబదబ వర్షం కురిసింది. పట్టపగలు చిట్ట చీకటయింది. హోరున గాలి వీచి, ఇంక అవసరం మన్నట్లుగా గుమ్మాల వ్రేలాడదీసిన పట్టె వ్రేళ్ళ తడకలను అవతలకు విసిరేసింది. వేడెక్కిన గాలి చల్లబడింది. చల్లబడిన గాలి చల్లగా హృదయాలకు తాకింది. చల్లని గాలితో చల్లని వర్షం ఒకటే కుండపోతగా కురిసింది. గాలితో వర్షం, వర్షంతో గాలి కలసి మెలసి చేయీ చేయి కలుపుకొని, హాయి హాయిగా చెట్లమీద, భూమిమీద నృత్యం చేశాయి. కాల్వలుగా పారిన వర్షపు నీటిలో పసిపిల్లలు వదలిన తమాషా తమాషా కాగితపు పడవలు వారి వారి లే ఎడద లల్లె ప్రయాణాలు చేశాయి. దారుణమైన ఎండలో పేలాలుగా పేలిపోయిన మనుష్యులు ఈ వర్షంతో మొగాలు ఇంత చేసుకున్నారు.

ఎంత వర్షం! ఎంత వర్షం! రెండు గంటలు నిర్విరామంగా కురిసిన వర్షం ఒక్కసారి వెలిసింది. వ్రాయదలచుకున్నది వ్రాసేసిన పిమ్మట నిర్మలమైన కవి మనసులా ఆకసం తేలికపడింది.

తారు రోడ్లు, సిమెంటు రోడ్లు మినహా...వీధులన్నీ బురద బురదగా మారి అసహ్యంగా ఉన్నాయి. రోడ్లమీద అక్కడక్కడ అమాత్రం సుఖం అనుభవించిన మీదట ఈ మాత్రం కష్టానికి సిద్ధపడాలి అన్నట్లుగా గాజు పెంకులు, గుర్రపు నాడాలు తేలాయి. వర్షం కురిసినంతసేపు శంకరం ఆఫీసులోనే ఉండిపోయాడు. అది వెలిసిన వెంటనే ఇంటికి సైకిలెక్కి బయలుదేరాడు.

అప్పుడు చల్లగా గాలి వీస్తోంది. ఆకసంలో ఇక్కడో చుక్క, అక్కడో చుక్క కళ్ళు నులుపుకుంటున్నాయి. చంద్రు డున్నాడుగాని, స్విచ్ వేయని బల్బులాగ పాలిపోయిన మొగంతో సమయంకోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఇంతలో శంకరం త్రొక్కుతూన్న సైకిలు ట్యూబ్ ఒక్కసారి టప్ మని ప్రేలి, అందులోని గాలి తుస్సున బయటకు పోయింది. శంకరం ఎప్పుడూ లేంది ఇలా జరిగిందేమిటి అనుకుంటూ సైకిలు దిగి ఇంటికి నడక సాగించాడు. సైకిలు దిగి నడుస్తూంటే అతని కేదో ఆకసం మీంచి క్రిందికి దిగిపోయిన ట్లనిపించింది.

శంకరం ఇంటికి వెళ్ళేప్పటికి చీకటి పడింది. చీకటి పడటమంటే చీకటి ఉందని కాదు. వీధిలో వెన్నెల ఉంది. ఇంటిలో విద్యుద్దీప ముంది. ఈ ఆలస్యానికి జవాబు వర్షమే చెబుతూంది. దానికి సైకిలు కూడ సాక్ష్య ముంది. సాక్ష్యం మాట గుర్తు రాగానే శంకరానికి నవ్వువచ్చింది. నవ్వుకుంటూ శంకరం గుమ్మమెక్కాడు. గదిలో సైకిలుపెట్టి లోనికి పోబోయాడు. అప్పుడే....అక్కడ....

"అరె....చెప్పా చెయ్యకుండా మీరు లోని కెలా వచ్చేశారు...." అంది శాంత.

వెంటనే పాప, "నాన్నరూ...నాన్నారూ..పంతులమ్మగారండి....నాకు చదువు చెబుతారటండి...." అంది ముచ్చటగా.

అబ్బ! ఎంత అందకత్తె! శాంత ప్రక్క నిలచిన ఆ అమ్మాయి...శాంతను మించిపోయిన ఆ అమ్మాయి.. ఒహో సౌందర్యానికి సౌందర్యం....అక్షరాల పొదగలేని అద్భుత సృష్టి...."ఈ అమ్మాయి..ఈ అపురూప లావణ్యవతి పంతులమ్మా...అబ్బ! ఏమిటో మనసులోని దిగ్భ్రమ! క్షణం చూడలేదు....క్షణం నిలువలేదు. ఇద్దరిలో ఏ ఒక్కరు క్షణంలో సగంకన్న ఎక్కువసేపు చూసుకోలేదు. అంతే—ఆమె వెళ్ళిపోయింది. మాయమైపోయింది. అతనిలోని సమస్తాన్ని తీసుకొని అంతర్ధానమైపోయింది. ఆ కన్నులు, ఆ కనుబొమలు ఒహో...శంకరం ఒక్కసారి శాంతను మరచిపోయాడు. శంకరం ఒక్కసారి పాపను మరచిపోయాడు. అతను ఒక్కసారి ఈ ప్రపంచాన్నే మరచిపోయాడు.

"వర్షం ఎప్పుడో వెలసిపోతే ఇంత ఆలస్యంగా వచ్చేరేం...." శాంత ప్రశ్న శంకరం చెవిని సోకనే లేదు.

"ఎవరు శాంతా...ఆ అమ్మాయి"...శంకరం గుండెలోని ఉత్కంఠ ఆగలేదు. ఆపుకోవాలనుకున్న ప్రయత్నాన్ని అది అణిచేసి పైకి ఉబికింది. పెదవుల్లోంచి తియ్యగా నవ్వుగా వచ్చింది. ఆశగా జాలిగా గోముగా ప్రశ్నించింది.

"ఎవరో పాప చెప్పిందిగా...." శాంత నవ్వింది.

"అబ్బే....అంటే నా అర్థం అది కాదు." శంకరం నాలుక తడబడింది.

గుండె కొట్టుకుంది. మొగం వివర్ణంలో ఏవేవో మార్పులు చెందింది.

"ఎందుకంత కంగారు—ఇంకా భోజనం ఇక్కడే వుంటుందిలెండి—"

"ఈ మాటలు శాంత నిజంగానే అంటోందా—అబద్ధం—కాను—వేళాకోళం—అబ్బ! నిజంగా శాంత మాటలు నిజం కాకూడదూ—ఆమె ఇక్కడే వుండిపోకూడదూ—వుంటే ఎంత బాగుండును. బాగా వుంటుంది కాబట్టే వుండదేమో—ఏమో ఏది నిజమో—"

శంకరం చెవుల్లో శాంత పలికే పలుకుల్లి అనుమానిస్తున్నాయి. నిజమేనని బలపరుస్తున్నాయి. ఎత్తాసెత ప్రత్యేకించి అయోమయమై పోతున్నాయి. కాని వెంటనే శంకరం తన స్థితిని తాను తెలుసుకున్నాడు. ఏదో పొరపాటు చేస్తున్నట్లు మనసులో గ్రహించాడు. వెంటనే మాట మార్చాడు.

"భోజనం మీద గ్రక్కున వాడిని లేపుకొని స్టైకిల్ ట్యూబు పగిలిపోయింది" అన్నాడు.

"స్టైకిల్ ట్యూబు పగిలిపోతే ఫరవాలేదు. హృదయం పగిలిపోయిందంటేనే చిక్కు" శాంత పకపక నవ్వింది.

వెంటనే శంకరం, 'ఇక్కడే ఇక లాభం లేదు' అనుకున్నాడు. శాంత నిష్ఠురమాడినా జవాబులు పళ్ళేరు కాయలై గుచ్చుకుంటాయి. తిన్నగా సమాధానాలిచ్చే పరిస్థితి చేజారిపోయింది' అనుకున్నాడు. 'కాస్త వోపికపడితే రాత్రికి అన్ని సంగతులూ నాటంతటవే బయటపడకపోతాయా ఏమిటి' అనుకుంటూ మేడ మీదికి వెళ్ళగా జారుకున్నాడు.

'ఇక ఈ ప్రసావన ఆమె ముందు తేగాడదు. ఆమె చెప్తే చెప్తుంది. లేకపోతె లేదు—' అని నిర్ణయించుకున్నాడు.

అలా నిర్ణయించుకున్నాడేగాని ఆ విషయం తెలుసుకోకుండా వుండటం ఎలా అనుకున్నాడు. ఆమెను ఏదో విధంగా ప్రశ్నించాలనుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయి సంగతి అడిగినట్లుగా కాక ఆ అమ్మాయి సంగతే అడిగినట్లుండాలి అనుకున్నాడు. అబ్బే—అది కాదు—ఆ అమ్మాయి సంగతి ఏ మాత్రమూ ధ్వనింపబడరాదు అనుకున్నాడు. ధ్వనింపరాదు అనుకుంటే ధ్వనింపబడకుండా వుంటుందా—అతని గుండెనిండా ఇదే ధ్వనిస్తోంది. అతని మనసునిండా ఇదే చరిస్తోంది. అతని ప్రత్యణువు ఇదే కదలుతోంది. ఏమి మాట్లాడాలన్నా ఆమె నుద్దేశించే వస్తోంది. అబ్బ! మనసును నొక్కిపట్టి బుద్ధిని సానబెట్టి ఈ స్థితిలో నిలబడగలగటం ఎంత కష్టం!

అప్పుడే శంకరాన్ని అతని మనసు ఇలా అడిగింది—'ఎందుకు శంకరం అంత తొందర? ఆ అమ్మాయి ఎవరో పరాయి పిల్ల. పరాయి పిల్ల సంగతి పరాయి వాడికెందుకు? నువ్వింత మంచివాడవుకదా—నీ కెందుకా అమ్మాయి సంగతి? ఏమిటో నీ సంగతి నాకేమీ నచ్చలేదు. నువ్వు వదులుకోవలసిన గుణాలు కొన్ని నగాం కోవడం లేదు.'

శంకరం ఏక ఆలి మనసుమీద కోపం వచ్చింది. అయినా ఏమీ చేయగండు. 'ఛీ—నా కట్టి తుచ్ఛమైన భావాలు ఏ కోశానా లేవు' అన్నాడు. అనడమంటే అన్నాడేగాని అది నిజమా అన్న ప్రశ్న ఎదురై ఎందుకో తబ్బిబ్బయ్యాడు.

అప్పుడే శాంత మేడమీదకి వచ్చి 'భోజనంకూడా మరచిపోయినట్లుందే—మీ మాటేంది కబురుకూడా కావాలిసివచ్చిందేం—' అలా అని వెంటనే మేడ దిగిపోయింది.

శంకరం వూహల్లో తప్పుడు భావాలున్నప్పటికీ అతని లోపం ఇంత బయటా వూహిస్తుందేం—అనుకున్నాడు. తనపై శాంత కిలాంటి ఆలోచనలుంటే ఇప్పుడే జాగ్రత్త పడాలనుకున్నాడు. వెంటనే అతనిలోని లెక్కలేని గాంభీర్యం వచ్చిపడింది. అతనిప్పుడు నిజంగా పరస్త్రీ వాంఛా రహితుడు. చెప్పలేనంత పరిశుద్ధుడు. ఊహింపనలవిగానంత పరమపవిత్రుడు.

శాంత, మేడమీంచి దిగి వచ్చి శంకరాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. అతని మొగంలో వెలుగుతూన్న వింత తేజస్సుకు భక్త్యంజలి పట్టింది. అట్టి మాటలతో శంకరాన్ని—అంతటి సచ్చరిత్రుణ్ణి హింసించడం ఎంత పెద్దపెద్దమైన విషయం అనుకుంది. ఆ పంతులిప్పు ఎవరో తెలుసుకోవాలనే ఉత్కంఠ మినహా—అతనికో తదితరమైన వికార సంబంధమైన వూహలు వుంటాయనే ఆలోచనలు పరమాసిచమె వదిలింది. తన ప్రియుణ్ణి, తన హృదయంలోని మూర్తిని, అట్లా తప్పుబట్టడం, అట్టి మాటలతో అతన్ని హింసించడం, క్షమించతగ్గ విషయం కాదు అనుకుంది. పెదర్థాలు వచ్చేట్టు తను మాట్లాడిన మాటల కాయన ఎంత బాధపడ్డారో అని మనసులో వాదన పడింది. ఇందుకా భోజనం చెయ్యడానికి మేడ దిగి రాలేదు అనుకుంది. అయ్యో! వారి గురించి నేను ఎటువంటి వూహలు వూహించాను. ఇప్పుడే క్షమాపణ కోరాలి—కాను—అనుకుంది.

మెల్లగా అతనిదగ్గరకు చేరింది. 'నేనన్న మాటలకు మీకు కోపం వచ్చిందా—' అంది. పాపం—భర్త హృదయాన్ని క్షణంకూడా తరచి చూడలేని ఆ అమాయకత! అతని నియమంతకూడ బాధించనిచ్చి పడని ఆ చల్లని వెన్నెలవాక—అతని అనురాగాన్ని ఎల్లవేళల ఆకాంక్షించే ఆమె!

వెంటనే శంకరం మొహాన్నంతా ప్రాకృతంగా దృష్టి సారించి, ఒకే ఒక్క చిన్న నవ్వు 'శాంత ఎంత అమాయక' అన్న అర్థంతో నవ్వి, వెంటనే తమాయించుకొని, శాంత ఈ నవ్వులోని అర్థాన్ని పసిగట్టకముందే ఆ నవ్వును వ్యంగ్యార్థముగా ధ్వనించి, 'ఛీ శాంతా ఇందులో కొంప మునిగిపోయేదేముంది—సరే అన్నం పెట్టు—' అన్నాడు.

శాంత అతని మనోగత విషయాన్ని గుర్తింపలేక పోయింది. శంకరం బాధ ఇంకా వుపశమించలేదని వూహించింది. అప్పుడేమి మాట్లాడాలో తోచక మాటా మంతీ లేకుండా భోజనం వడ్డించింది. ఫేన్ స్విచ్ వేసి, దగ్గరగా కూర్చొని, 'పాపం ఆ అమ్మాయి చాల పేద పిల్లండీ—పేరు కావేరి—ఇంకా పెళ్లి కాలేదుట—వంటరిగానే వుంటోందట—చాల మంచిది లాగే కనిపిస్తోంది—ఆ! ఎంత బాగా మాట్లాడుతుంది అనుకున్నాను. ఈ దొడ్లో వున్న ఆ గది అద్దెకు దొరుకుతుందని ప్రయత్నించిందంట—ఆ గది మీ వెవ్వరికీ ఇవ్వదల్చనారా—వారు కోరినన్నారు—ఎంతైనా చూడండి—అన్నారు—' అంటూ శాంత ఏదో ప్రకారం వస్తున్నట్లు లేచి, పెరుగు తీసుకురావడానికి వంటింటిలోకి వెళ్ళింది.

శంకరం ఒక్కసారి తనను తానే నిందించుకున్నాడు. ఆ గది తను అద్దెకు ఇవ్వదల్చని ఇంట్లో మాటకూడా జారీ చేయిందులకు చాల బాధపడ్డాడు. పాపి శాంత ఏమాత్రం అనుమానం లేకుండా ఆ అమ్మాయి గురించి—శాంత ఏమిటో ఎంతో చెప్పింది. ఆ గది ఇవ్వదల్చకపోవడం వల్లనేమో, అంత చిన్న గదిలో వుండే ఎవర్ని పెట్టి అలాగే అయి వుంటాడు కాబట్టే వాళ్ళ వేరే గొడవలు పడుతూ ఇక్కడి ప్రశాంత వాతావరణం కలుషితం చేయబోవు కాబట్టి తాను అలా అన్నాడేగాని, ఇలా ఇంత మంచి అమ్మాయి, సుమారుగా శాంత అంత వున్న అమ్మాయి, ఈ విధంగా వచ్చి ప్రార్థించినపుడు ఇవ్వకుండా ఉండడం కూడా—అందులో ఆ అమ్మాయి పంతులమ్మ కూడాను—వంటరిదాన్నేనని చెప్పింది కూడాను—అలాంటప్పుడు ఆమెను వుండమని చెప్పడానికేంపోయింది? కాని—ఏమిటో నేను కన్న కలలు యదార్థమవుతూ ఇట్టే అంత న్యాయమై పోతున్నాయి.

'నా అంతరాంతరాల్లో వున్న పుండుని, ఇలా రేకెత్తించే చిక్కు మన్ల దూరమైపోడానికి కేవలం వెళ్ళాపో—'

శంకరం మౌనంలో తిరిగి మేడ మీద కొట్టుకొని, గొంతుకలోనికి ముద్ద దిగమింగుకున్నాడు చేసింది.

అప్పుడే శాంత వచ్చి, 'ఎంత ప్రతిపాదించినా కాదన్నారు—తనే ఆ గదికి క్రొత్తగా అని, ఎలాగో వారు, మీకు ఇష్టమైతే తప్పక ఈ ఇంట్లో వుండేట్టు చేయమని ప్రతిపాదించిందండీ—' అంటూ శాంత శంకరం మొహంలోకి చూసింది. చూసి, 'ఏమండీ ఒప్పుకోమంటారా—చెప్పొద్దన్న వసంతి—' అంది.

శంకరానికి ఒక్కసారి ఏమాత్రం వచ్చింది అబ్బ! తనకు శాంత ఎలాంటి చిక్కులో పెడుతుంది! తనిప్పుడేం చెప్పాలి? 'సరే—' అంటే, శాంత ఏమనుకుంటుందో—సరే అనకపోతే పాపమా కావేరి ఏం ఇక్కట్లు పడవలసివస్తుందో—కొంపతీసి శాంత తన్ను పరీక్ష చేయడం లేదుకదా—శంకరం, శాంత కన్నులలోకి పరీక్షగా చూశాడు.

'ఒప్పుకోండి—పాపం మంచిమనిషిలా వుంది—ఆ అమ్మాయి ఇక్కడ వుంటే మన పాపకు చదువు కూడ వస్తుంది' అంది. శంకరం తేలికపడ్డాడు. మామూలు ధోరణిలో ఉన్నట్లుగా 'సరే—నీ ఇష్టం' అని భోజనం ముగించి, మేడమీదికి మరొకరి దారి తీశాడు.

(సశేషం)

ఆత్మశాంతి

శ్రీ రంధి సోమరాజు

6

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీ సుముహూర్తాన, తెల్లవారు జామున కావేరి ఆ గదిలో ప్రవేశించింది. ఆ గది ఆమె రాకతో ఎక్కడలేని అందాలను సంతరించుకుంది. ఆమె చక్కగా సామాను సర్దుకుంది. ఇల్లు చూసి ఇల్లాలును చూడు అన్న సామెతలోని అర్థానికి మెరుగులు దిద్దింది. మల్లె పూలవంటి బట్టలు కట్టింది. సన్నగా కళ్ళకు కాటుక పెట్టింది. నొసట మోహనంగా తిలకం దిద్దింది. అడుగడుగునా వినూత్న శోభ చిలకబోస్తూ ఆ రోజున తన ఇంటికి శాంతను భోజనానికి ఆహ్వానించ డానికి చక్కగా బయలుదేరింది.

అసలే ఆమె అందానికి విస్తుపోయిన శాంత, ఆమె ని వేషంలో చూసి మరింత అబ్బుర పడిపోయింది. అమ్మో ఇంత యౌవనమూ, ఇంత సౌందర్యమూ అడ వి వి కాచిన వెన్నెలకదా అని మనసులో కలతచెందింది. ఈ అనుమానానికి తాను తనచేతులతో చెప్పివేస్తే తన మనస్సు కెంతో హాయిగా ఉంటుందని మనస్సుటపడింది. ముచ్చ టైన ఈ భావంతో శాంత, సుమనోహరంగా నవ్వి, "ఏమండీ పెళ్ళి కూతురుగారూ...ఇలా బయలుదేరారు...సామానులన్నీ సర్దుకోవడమైందా.."అంది.

ఈ మాటతో కావేరి మొగం అదోకలా మారిపో యింది. ఒక్కసారి ఆమె మొగంలోని మోహనత్వ మంతా చెదరిపోయింది. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలి చాయి. ఆమె ఏమో చెప్పవలె ననుకొన్నది. కాని ఏమీ చెప్పలేకపోయింది.

శాంత "అరే...అదేమిటి కావేరీ...ఇంతలో ఇంత మార్పేమిటి..." అంది.

కావేరి, "ఏమీ లేదండీ....మీ రా మాట అనగానే మా అమ్మ జ్ఞాపకానికి వచ్చిందండీ...." అంది.

"కష్టం తెల్సుకూ కాపుర ముండిపోవులే కావేరి... నిన్ను చూస్తూవుంటే నా కేమిటో ఈ చేతులతో ఓ ఇంటిదాన్ని చెయ్యాలనిపిస్తోంది. నిజాని కెప్పుడో అంత పనిచేసి పూనుకుంటాను కూడాను. కాని ఇంత అందగత్తెకు తగ్గ అందగాణ్ణి వెదకడమే కష్టమైన పని" అంది,

కావేరి ఈ మాటలకు సిగ్గుతో కళ్ళు దించుకుంది. పాపం మెల్లిగా, "ఇంకా నాకు పెళ్ళేమిటండీ. ఇలా ఎప్పుడో ఒక్కసారి హాయిగా ప్రాణాలు విడిచేస్తే అదే పదివేలు. నా కంతకన్నా ఇంక ఏ కోరికా లేదండీ...." అంది.

వెంటనే శాంత ఎంతో కోపంతో "అదేమిటి కావేరీ నువ్వు జీవితంలో ఏమి చూశావని, అప్పుడే అంత నిరాశ. నుంచిదానవే. ఇప్పు డంటే అన్నావు గాని ఇం కెప్పుడూ అలాంటి మాటలు నా దగ్గర అనపోకు" అంది.

ఈ మాటలతో కావేరి వచ్చిన పని మరచిపోయింది. కావేరి, శాంత ఇంచుమించు సమ వయస్కులే. కాని, శాంత ముందు కావేరి చిన్న దానిలా ఉంటుంది. ఎంతో సొంకంగా ఉంటుంది. శాంత చూపిస్తూన్న ఈ ఆద రణకు ఈ ఆప్యాయతకు కావేరి మనసు ఆమె యెడల వినమ్రతతో తలను వంచింది. ప్రియ మిత్రుల ఆత్మీ యుల సన్నిధి నున్నట్లు అతి నిర్భయంగా తలను ఎత్తింది. కాని...కాని...అదేమిటో గాని శాంతముందు ఆమె ఎందుకో న్యాయాధికారి ముందు నిలిచినట్లు గజ గజ వణికింది. భోజనానికి పిలవా లనుకున్న శాంతను వెంటనే భోజనానికి పిలవలేకపోయింది. శాంత కట్టిన పెద్ద పెద్ద జరీ అంచుల పట్టుచీర ధరించిన వినూత్న మణిమయ కంఠహారాల రూప లావణ్యాల తేజస్సు, ఆ గదిలో అంతటా కనిపించే అతి సుందర వస్తు ప్రదర్శనల అద్భుత కళాసృష్టి, ఆమె కంఠమునుండి ఆ పిలుపును పైకి రానీయలేదు. "అమ్మో నే నెక్కడ....శాంత ఎక్కడ... ఆమెకు నాకూ సంబంధ మేమిటి...." అనుకుంది. కాని శాంత మొగంలోకి ఈ భయంకర భావాల విచ్చుకత్తుల నడుమనుండి ఒక్కసారి తలఎత్తి చూసింది. అక్కడ అతి ప్రశాంత మందస్మిత మధురోక్తుల మాధుర్యం, కారుణ్య రస స్వరూపము, అచ్చమైన హృదయము లోని పూహించ నలవిగాని చల్లని వెన్నెలల ప్రవాహ ప్రాభవము...ఇవే కానవచ్చాయి. ఒక్కసారి కావేరి మనస్సు ఉత్రూతలూగింది. ఆమె హృదయం పూర్తిగా సంతృప్తిపడింది. ఆమె లే ఎద చెప్పలేని సుఖాన్ని అనుభవించింది. ఆమె మెల్లిగా "ఈ పూటకు మీరు మా ఇంట్లో భోజనం చెయ్యాలి...." అంది. పాపను దగ్గరగా తీసుకొని ముద్దు పెట్టుకుంది. శాంత కళ్ళల్లోకి ఆశగా చూసింది. శాంత చిక్కగా నవ్వి, "ఒక్క పూటేనా...." అంది. అని, "పిచ్చిదానా... ఎందు కివన్నీ...." అంది. వంటలమ్మ తనను తాను మరచిపోయింది. "సరదాగా మనిద్దరం ఈ రోజున భోజనం చెయ్యాలండీ...మీరు కాదనగూడదు..." అంది. కాని శాంత సరే ననలేదు. రానని అనలేదు. ఆమె స్గని ఆలోచిస్తున్నదో కావేరికి అర్థం కాలేదు. "ఏమండీ..." అంది తిరిగి ప్రతిమాలుతున్నట్లు. శాంత మరి తప్పు దనుకున్నదో ఏమో....ఒక్కసారి కావేరి కళ్ళల్లోకి చూసి, అక్కడ ఏమేమిటో తెలుసు కుంది. "సరే....నీ మాట తీసెయ్యడమేం..ఏం పెద

తావో చూస్తానుగా..." అంది క్షణంలో కొంచెంత అయింది. తన మనసులో ఎంతో ఆనందించింది. "సరే... వస్తానండి..." అంటూ గభాలున లేచింది. అప్పుడే శాంత, "ఇదిగో అమ్మాయ్..నేను వస్తా నన్నా నని నువ్వేమిటో విపరీతాలకు దిగావంటే, నేను సగం లోనే లేచిపోతాను తెలుసా..." అంది. "అబ్బె అలాగే పాపం...." అన్నట్టుగా కావేరి ఓ నవ్వు నవ్వేసి తన గదివద్దకు పారిపోయింది.

అలా పరుగెడుతూన్న కావేరిని, నిండు యౌవనంతో పొంగి పొరలిపోతూన్న ఆ కావేరిని, శంకరం మేడమీంచి అలాగే రెప్ప వాల్చకుండా చూశాడు. ఆమె వెళ్తూన్న ఆ మార్గమంతా పూల రాసులతో నింపబడి ఉంటే ఎంత బాగుండును అనుకున్నాడు. ఆమె కనిపించినంత వరకూ అక్కడే అలాగే నిలబడిపోయాడు. ఆమె తన గదిలోనికి వెళ్ళిపోయిన తరువాత కూడ అతని కక్కడ నుంచి ఏ మాత్రం కదలి వెళ్ళా లనిపించలేదు.

అప్పుడే పాప అతని దగ్గ రకొచ్చి "నాన్నాగారూ ..అమ్మ భోజనానికి రమ్మంటూందండి"అని, "మరండీ... నాన్నారూ. ...ఆనేళ మీరు చూడ లేదూ...ఆ పంతు లమ్మగారండీ... అమ్మగారిని భోజనానికి రమ్మన్నారండి అంది.

శంకరం పాపను గభాలున ఎత్తుకొని, "బాగా పాపా...మరి నన్ను పిలిచింది కాదేం మీ పంతులమ్మ గారు...." అన్నాడు. అన్న వెంటనే, ఏదో స్ఫురించి నట్లు "అమ్మో...పాపదగ్గర జాగ్రత్తగా ఉండా లనుకొని, సరే, పాపా...మరి నువ్వు ఈ పంతులమ్మ గారి దగ్గర బాగా చదువుకుంటావా" అన్నాడు.

వెంటనే, పాప "మరి ఈ పంతులమ్మగారు కొట్ట కుండా ఉంటా రాండి..." అంది.

"అవును పాపా...ఈ పంతులమ్మ ఎప్పుడూ కొట్టదు. చాక్లెట్లు, బిస్కట్లు అన్నీ పెడుతుంది. ఎంత మంచి పంతులమ్మనుకున్నావ్..." అని నవ్వి నాలుక కరచుకున్నాడు. "అమ్మో...కొంప మునుగు తుంది. పాపదగ్గర జాగ్రత్తగా ఉండాలి" అని తిరిగి తనను తనే హెచ్చరించుకున్నాడు.

తిరిగి కావేరి పిలవకుండానే ఆమెదగ్గరకు భోజనా నికి వెళ్ళాలని శాంత నిశ్చయించుకొని, మెల్లిగా పాపను తీసుకొని, ఆమె ఉన్న గది దగ్గరకు బయలుదేరింది. కావేరి వంట పూర్తి చేసుకుని, శాంతను పిలుచుక రావాలని బయట కడుగుపెట్టబోయి, ఎదురుగా వస్తూన్న శాంతను చూసి, విస్తుపోయింది. "అరే.... ఇంకా నేను రావాలనుకుంటూంటే మీరే వచ్చేశారే.." అంది. శాంత ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆమె మొగంలోని సుప్రసన్నతా సౌందర్య శ్రీ చెరిగిపోలేదు. ఇంక కావేరి క్షణం నిలబడలేదు.

వెంటనే కావేరి, "కూర్చోండి" అంటూ గబగబా ఇంట్లో ఉన్న మంచం వాల్చింది. "ఎందుకండీ ఆలస్యమయింది....భోజనమే వడ్డించేస్తాను.....కాళ్ళు

"కడుక్కోండి...." అంటూ నీళ్ళు తెచ్చింది. ఈ తువాలుతో చేతులు తుడుచుకోండి. అంటూ తెల్లని టవల్ అందించింది. నా వంటలు మీకు రుచిస్తాయో రుచించవో అంటూ భోజనం వడ్డించింది.

వడ్డిస్తూ వడ్డిస్తూ, బడిలో పిల్లల సంగతి, వాళ్ళకు చెప్పే పాఠాల సంగతి, పెద్దవాళ్ళ సంగతి, వాళ్ళ చేతుల్లోని జీతాల సంగతీ ఎన్నో ఎన్నో చెప్పి నవ్వించింది. "ఇంకొంచెం...ఇంకొంచెం..." అని శాంత వద్దు వద్దంటున్నా తెగ వడ్డించింది. శాంత హృదయం ఈ మర్యాదతో ఉక్కిరి బిక్కిరయింది. "నన్ను చంపేసెయ్యాలని ఉందేమిటి కావేరీ...." అని తియ్యగా కోపగించుకుంది. వెంటనే కావేరి, "అబ్బ! అలాంటి మాట అనకండి. ఏం పెట్టానని అలా అంటున్నారు. ఈ పాయసం త్రాగనే లేదు. నిజానికి మా ఇంటికి దగ్గరైతే ఇంతకన్నా ఎక్కువే తింటారు. ఏదో క్రొత్త వాళ్ళం కదా....ఆ మాత్రం బెట్టుచేస్తే నా టావిక పోతే ఏలా అనిగాని, లేకపోతే ఏమిటండీ....అబ్బా..తీసుకోండి....చూడండి....మా ఇంటి కొచ్చి నేను ఇంతకు నాలుగింతలు తినకపోతే..." అని పక పక నవ్వింది.

వెంటనే శాంత, "అమ్మో....నాలుగింతలే అలాగైతే నిన్ను అసలు పిలవనే పిలవను" అని నవ్వింది.

వెంటనే పంతులమ్మ, "మీరు పిలవకపోతే మాత్రం నేను రా ననుకుంటున్నా రేమిటి...మీరు పిలవకపోయినా నేను వస్తాను. నా కా మాత్రం స్వతంత్రం లేదనుకున్నారా....పాప పుట్టినరోజు పోయిన తరువాత... ఇక మా ఇంటికి పాపండోయ్..." అంది.

అప్పటిదాకా, పాప పంతులమ్మ చెప్పే మాటలు వింటూ, ఆ ఇంట్లోని సామాను పరికిస్తూ వుంది. కాని ఆ పసిదానికి ఎప్పటినుంచో వాళ్ళమ్మను ఓ ప్రశ్న వెయ్యాలనే ఉంది. కాని ఎక్కడా వీలు చిక్కడం లేదు. అప్పుడే పంతులమ్మ, "మా పాప వయసెంతండీ...ఎక్కడి తెలియకుండా ఎంత బుద్ధిగా కూర్చుంది...." అని "ఇంకొంచెం పాయసం త్రాగుపాపా.." అంటూ "ఇలాగే మరొకరి పిల్లలైతేనా.. ఈ పాటికి ఈ ఇంటిని పీకి పాకం పెట్టేసేవారు..." అంది.

వెంటనే శాంత, "అప్పుడే ఏమయింది. అది మా గుట్టు మట్టులు ఇంకా తెలుసుకోందే" అంది.

అప్పుడు పాప, 'అమ్మా—పంతులమ్మగారు చాక్లెట్లు పెడతారన్నారే నాన్నగారు' అంది.

వెంటనే శాంత, 'ఇదిగో కావేరీ—ఏ మాత్రం దాచి వుంచావో చూసుకో — తయారవుతుంది దోచుకోడానికి—' అంది.

అప్పుడు కావేరి, 'మా సొమ్ము మీరు దోచుకోవడమేమిటండీ—పాప మాది కదూ పాపా—ఇంక ఇక్కడే వుండిపోతావుగా—నీకు చాక్లెట్లు, బిస్కట్లు, బిళ్ళలూ అన్నీ పెడతా—' అంది.

పాప బెరుకుగా పంతులమ్మ వైపు చూసి, తిరిగి తల్లి వైపు చూసి నవ్వింది.

'ఏం—ఇక్కడ వుండిపోతావా పాపా—' అంది శాంత.

పాప తల అడ్డంగా త్రిప్పి ఏమీ మాట్లాడలేదు.

'అమ్మో చిట్టి పాప—అమ్మ మాట జవదాటదు' అంది కావేరి.

'సరి సరి—ఇప్పుడు వేసేం నాకేం తెస్తావు. ఎక్కడో సంగనాచిలా వున్నావే—' అని పక పక నవ్వింది శాంత.

7

కావాలని ఆ గదిలో అడుగు పెట్టినప్పటి నుంచీ శంకరం ఒక విధంగా మారిపోయాడనే చెప్పాలి. రోజూ ఆఫీసుకి వెళ్ళేటప్పుడు ఏడు గంటలకే లేస్తున్నాడు. ఇలా లేస్తున్న సంగతి శాంతకు ఎక్కడ తెలిసిపోతుందో అని భయపడుతున్నాడు. పాపం దొంగలా మేడ పై భాగం నుంచి కావేరి దర్శనభాగ్యం కోసం అద్దె వచ్చే పై భాగ సంబంధమైన గోడల్లో చూపులతో ప్రత్యేకంగా ఎంతో బితుకు బితుకుమంటున్నాడు. ఒక వారం గడిచింది. రెండు వారాలు గడిచాయి. కాని అతనికేమీ తోచలేదు. మార్గమేమీ కనిపించలేదు.

కావేరి మాట శాంత అతని దగ్గర ఎత్తడంలేదు. కావేరి విషయమై శాంతను ప్రశ్నించే బలం శంకరానికి అందుబాటులో వుండటం లేదు. శంకరం కావేరిని గురించి ప్రశ్నిస్తే అప్పుడామె సంగతులన్నీ చెప్పొచ్చని శాంత తలపోస్తుంది. అయినా ఒకటి రెండు సార్లు ఏమో చెప్పబోయింది. కాని శంకరం, కావేరి వూసెత్తితే వారిస్తున్నాడో, అసహ్యించుకుంటున్నాడో అని కనుగొనలేక అతను అడిగినప్పుడే చెప్పొచ్చులే అని తిరిగి నిర్ణయించుకొని ఆ సంగతే ఎత్తకుండా వూరుకుంది.

శాంత కావేరి విషయమై ఈ విధంగా ఏమీ మాట్లాడకుండా వుండటాన్ని శంకరం పసిగట్టాడు. శాంత తనను అనుమానించిందని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు. ఇక ఈ విషయంలో మరింత జాగ్రత్తగా వుండాలని మనసులో నిర్ణయించుకొని, దాన్ని ఎక్కడా బయటపెట్టకుండా ఏ లోపమూ రాకుండా చూసుకుంటున్నాడు.

పాపం శంకరం ఆఫీసులో అసలు క్షణం వుండలేకపోతున్నాడు. ఇంటిదగ్గర అతనికిష్ట ప్రకారంగా వుండటానికి వీలు లేకుండా పోతోంది. అక్కడ వున్న సమయంలో శాంత అతనికెదురుగా కూర్చుంటోంది. పాపం శాంత తన ముందు కూర్చొని వుండకపోతే తను అలిగిన రోజులలో జతచేసి, ఇప్పటి పరిస్థితి అతను సరిపోల్చి చూసుకోలేక పోతున్నాడు. శాంతను పొమ్మనలేని దుస్థితిలో కొట్టుకుంటున్నాడు. ఆమె

ఆ దగ్గును అణచండి-ఆ గొంతుపుండుకు ఉపశమనం కలిగించి మాన్పండి-రొమ్ము, శ్వాసకోశ బాధలను వెంటనే తొలగించండి

పెప్స్ సేవించండి.

PEPS

జగద్విఖ్యాతి గాంచిన
గొంతు, రొమ్ము బిళ్లలు.
మందు అమ్మేవారి అందరివద్దా లభిస్తాయి.

పెప్స్ బిళ్లలు గొంతు, రొమ్ము బాధోపశమన, చికిత్సక సారములు కలవి. మీరు పెప్స్‌ను చప్పరించునపుడు ఈ సారములు ఆవిరులయి, మీ శ్వాసద్వారా గొంతుకలోనికి, శ్వాసమార్గం, శ్వాసకోశాలలోనికి కొనిపోబడుతాయి. ఇలా అవి సరాసరి మిమ్ము బాధించే భాగాలను చేరుకుంటాయి, అందుకే పెప్స్ అంత శక్తివంతమై, జగద్విఖ్యాతి గాంచినవి. పెప్స్ దగ్గులను అణిచివేస్తాయి, గొంతుపుండు బాధను ఉపశమింపజేస్తాయి, కఫమును కోసివేసి, శ్వాసబాధను పోగొట్టుతాయి. ఇన్‌ఫ్లుయెంజా, బ్రోంకైటిస్ చికిత్సకు ఇవి అమోఘమైనవి.

సోల్ ఏజంట్లు : దాదా అండ్ కో., 66 నైనియప్ప నాయక్ వీధి, మద్రాసు-1.

ముందు తియ్యగా మాట్లాడలేని సమయం ఏ క్షణా న్నయినా ముసురుకుంటుందేమోనని దడ దడ కొట్టు కునే గుండెలతో తనను తను అదుపులో పెట్టుకోలేని బలీయమైన వాంఛల గుర్రాలను, జీర్ణించిపోతున్న ధర్మం తాలూకు పగ్గాలువేసి ప్రాణాలతో లాగి పట్టు కుంటున్నాడు. బ్రతుకు దుర్భరంగా వున్న సంగతి గుర్తించగలుగుతున్నాడు. శాంతను మనసులో ద్వేషి స్తున్నాడు.

ఒక నెల గడిచింది. మరొక నెల వెళ్ళిపోడానికి సిద్ధంగా వుంది.

శంకరానికావూరు విడిచిపెట్టి పారిపోవాలనిపిం చింది. ఆ ఇల్లు ఖాళీచేసి ఎక్కడికైనా వుడాయించాలని పించింది. ఆఫీసులోని బంట్రోతును పట్టుకొని పిచ్చిగా తిగబాదా లనిపించింది. శతకోటి కంఠాలతో, కల్లు బొల్లి మాటలతో అణచివుంచడం దుర్భరమనిపిం చింది. కావేరి నిద్రపోతూన్న ఆ గదికి అటూ ఇటూ గొళ్ళెంపెట్టి నిప్పంటించేస్తేసరి ఈ బాధ వుపశ మించవచ్చు అనిపించింది. కాని అంతలోనే కాదు— కాదు—శాంత కుత్తుక పిసికేస్తే సరిపోతుంది— అవును—అవును—అనిపించింది. ఈ వూహతో అతని గుండె శూన్యంలో వేదనగా కొట్టుకుంది. మొగంలో బాధ ముక్కలైపోయిన ప్రణయ సంబంధమైన చరిత్ర బావతు గోడలా ఎలుగెత్తి ఏడ్చింది. అతని దుఃఖం సజీవంగా సమాధిచేయబడ్డ మనిషిలోని ప్రాణంలా విల విల తన్నుకుంది.

హైందవ సాంప్రదాయాలమీద, కట్టుబాట్ల మీద ఒక్కసారిగా శంకరం విరుచుక పడాలనుకున్నాడు. పాశ్చాత్య నాగరికత అతని కళ్ళ ముందు మెరిసింది. అసలు నీతి అంటే ఏమిటి అనిపించింది. నియమానికి మారుపేరేకదా—ఈ నీతి—అంతకన్నా ఏముంది అని పించింది. ఇలాగే వుండాలని ఎక్కడ వ్రాసి వుంది. ఈ నియమాలు మారగూడదని, ఈ నీతులు ధర్మా లలో మార్పులు రాకూడదని ఎక్కడ లిఖించబడి వుంది అనుకున్నాడు.

ఆ రోజున శంకరం గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు. ఈ రోజున ఏమైనాసరే అటో ఇటో తేలిపోవాలనుకు న్నాడు. తన దగ్గర కావలసినంత డబ్బు వుంది. డబ్బే కాదు—తన దగ్గర ఎనలేని సౌందర్యంకూడా వుంది. స్త్రీకి డబ్బు, సౌందర్యం మినహాయించి ఈ లోకంలో ఇక కావలసిందేముంది అనుకున్నాడు. అయినా, ఆమెకు ఇన్ని సాధనా లక్కరలేదు అనుకున్నాడు. ఆమెకూ తనకూ నష్టంలేని పద్ధతి—ఒకే ఒక్క ముక్క— ఆమె ఆమోదిస్తుందా—ఆమోదిస్తుంది. లేకపోతే లేదు. ఆమెకు తను నచ్చకపోవడమనేది సామాన్యంగా వుండదు. ఒక వేళ తను నిజంగా ఆమెకు ఇష్టం కాక పోయినా తనకు పోయిందేమీ లేదు. తను ఆమెను ఏ రూపంలోనూ హింసించడు. ఆమీదట ఆమె మాటే తలపెట్టడు. ఏమీ తెలియనట్లే ఆమె అంటే ఎవరో ఎరుగనట్లే నడచుకుంటాడు. కాని కనికరించమని వేడుకుంటాడు. జాలి తలుస్తుందా సరేసరి. లేకపోతే ఇక ఆ పరిస్థితిలో ఏమి జరుగుతుందో మరి తనకు మాత్రం ఏం తెలుస్తుంది అనుకున్నాడు.

తిరిగి మెల్లిగా తనలో, తనకు ఆమె మీద ఎంతో మనసు వున్నట్లు వీలైనప్పుడెల్లా చెప్పాలనుకున్నాడు. ఇందులో ఆమెను ఇరకాటాన పెట్టడమనే తలంపు కించిత్తూ వుండగూడదనుకున్నాడు. తనను ఆమె ఏ విధంగా అంగీకరించినా సరే—తనకు సమ్మతమే— ఇందులో ప్రేమ లేకపోవచ్చు. అసలు వుందో లేదో దేవుని కెరుక. ఇది ప్రేమ అవునో కాదో తనకు తెలి యని రహస్యం. దీని కెటువంటి పేరు పెట్టినా తన కభ్యంతరం లేదు. కాని ఈ విషయం ఏ రూపం లోనూ శాంతకు మాత్రం తెలియగూడదు. అంతే— అనుకున్నాడు.

అతని నిశ్చయాని కొక రూపం వచ్చింది. ఆ రూపం ముందు కావేరి జాలిగా నిలచింది. అతను దయ తలచాడు. కావేరి కేవలం ఓ నిరుపేద వంతు లమ్మ. ఆమె ఇక్కట్టులు తనకేమీ తెలియవు. ఇక ముందు తను తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఆమెను వుద్ధరించడానికి నడుం కడతాడు. ఆమెను అన్ని విధాలా పైకి తీసుకరావడానికి ఎన్ని ఆటంకా లున్నా ఎదుర్కొంటాడు. కాని ఆమె తనదైపోవాలి. అప్పుడే తను ఆమె కేమైనా చేయగలడు. ఛీ ఈ ఆలో చన బాగు లేదు. తన దగ్గర డబ్బు లేదు. తన దగ్గర రూపం లేదు. తనదగ్గర ఏమీలేదు. కాని—కాని— తనదగ్గర ఒకే ఒక్క వస్తువుంది. అది అమూల్య మైనది. ఆ ప్రేమ మాధుర్యంలో తను కావేరిని ఉర్రూతలూపగలడు. అందులో ఆమెను ముంచెత్తి రససృష్టి చేయగలడు. ఆమెకు తను ఈ విషయాన్ని నచ్చజెప్పగలిగితే చాలు. ఆ మాత్రం వాకచక్యం తన మాటల్లో ప్రవేశిస్తే చాలు. ఆమెను తన దాసిగా చేసుకోగలడు. ఆమె తనది. తనదే ఆమె. అందుకనే ఈ ప్రదేశానికి ఎక్కడినుంచో రెక్కలు కట్టుకొని వచ్చి వ్రాలింది.ఇది ఎన్ని జన్మల తపఃఫలమో—అప్రాప్యం. ఇక జాగు చేయగూడదు. ఈ రోజునే ఆమెను కలుసు కోవాలి, ఒకరి నొకరము తెలుసుకోవాలి అనుకున్నాడు.

చీకటి పడింది.

చీకటి పడినకొద్దీ శంకరం గుండెల్లో చీకటి అలముకుంది. ఆ చీకటిలో అతని గుండె లోతుల్లో ఆకసంలోని ఒక్కొక్క చుక్కా ఒకొక్క అప్సరస్సై మదోన్మత్తతతో నృత్యం చేశాయి.

శంకరం లొంగిపోయాడు. చప్పున తన మంచం మీంచి లేచాడు. అమాయికంగా నిద్రపోతూన్న శాంత మొగంలోనికి చూడలేకపోయాడు. వెనువెంటనే మేడ దిగిపోయాడు. క్రిందకు ఆ అధోలోకానికి విచ్చేశాడు. ఒకొక్కడుగే ముందుకు సాగనిచ్చాడు. సాగిన ఒకొక్క డుగు అడుగునాబడి ఛిద్రమైపోతూన్న ధర్మం లక్ష కంఠాలతో 'వద్దు—వద్దు—వద్దు శంకరం—' అని ఎలుగెత్తి విహ్వలంగా విలపించింది. శంకరం లెక్కచేయలేదు. శంకరం చెక్కు చెదరలేదు. కావేరి వున్న గది దగ్గరకు అంత త్వరగా ఎట్లా వచ్చిందీ అతని కవగతము కాలేదు. వచ్చిన శంకరం ఆ తలుపు మీద చేయి వేశాడు. ప్రాణం జివ్వుమంది. ఇంతలోనే లోపలి నుంచి ఫక్కున నవ్వు వినిపించింది. అబ్బ! ఒకే ఒక్క నవ్వుకాదది. ఇద్దరి కంఠాల కలయికది! గుండెలి కెరికే నవ్వది! ఆ తరువాత ఏదో పుస్తకం చదువుతూన్న ధ్వని—కాని శంకరం ఇంకేమీ వినిపించు కోలేదు.

ఇంకేముంది—అతనికి దురన్యాయం జరిగి పోయింది. అతన్నెవ్వరో తలక్రిందుగా వ్రేలాడగట్టి చర్మం ఒలిచినట్లయింది. అతనిలోని అణువులన్నీ భగ భగ మండిపోయాయి. అవి ప్రళయంగా కుత్తుక చించుకోబోయాయి. 'ఎంత దుర్మార్గం—ఎంత దుర్మార్గం' అని అతని పళ్ళు రాపాడాయి. అడ్డుగా వున్న ఆ తలుపుల్ని బద్దలు చేసెయ్యాలని అతని

(మిగతా 62 వ పేజీలో)

వూవు మీ అదృష్టము చెప్పగలదు

మీ భవిష్యత్తుతో ఏమి జరగబోవుచున్నదీ, మీ సరియైన చర్య గురించిన్నీ మీవు తెలిసుకొన గోరినట్లయితే ఒక పోస్టుకార్డు పైని మీ కిష్టమగు ఒక పువ్వుము పేరున్నూ, మీవు వ్రాయు తేదీ, వేళ వివరములున్నూ, మీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసి పంపుము.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణి: మీవు కార్డు వ్రాసిన తేదీ లగాయితు 12 మాసములలోను మీ అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, వ్యవహార ముల నీకు జయముకలుగును, మీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచి చెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్య విషయము, పరదేశ గమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీ సుఖము, సంతానము, నిధి నిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్రవ్యలాభం మొదలగువానిని గురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. చార్జీలు ప్రత్యేకం) వివరములు మా పూచీపైని పంపబడును. మేము పంపిన దోగట్టా నీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మీ అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

Shree Swami SATYANARAIN, Raj Jyotishi,
(APW) PHAGWARA, (Pb.)

వెంటవచ్చిన రాక్షసుడు

(46 వ పేజీ తరువాయి)

కొన్నాను—మరిచాను. ఆ [illegible] క్రింది భాగం సగానికి తెరిచి [illegible] స్పష్టంగా [illegible] చేస్తున్న [illegible] నీవు గమనించలేదు. [illegible] పరుగెత్తావు—[illegible] చేసింది —అంతే! [illegible] — [illegible]— రాక్షసి లేదు—[illegible] బాబు" అంది వాత్సల్యమ్మ.

ఆమె జవాబు [illegible] తనంగా అనిపించింది. అయినా ఆశ్చర్యంతో అడిగాను.

"అలా అయితే నేను [illegible] యింటికి వెళ్ళేటప్పుడు ఏదీ [illegible]" అన్నాను.

"నీవు గమనించి వుండవు. నీవు వెళ్ళేటప్పుడు వీధిలో [illegible]గా వుండి శబ్దాలు ఎక్కువగా వున్నాయి. అందుకని వినిపించివుండదు. వచ్చే టప్పుడు నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆ శబ్దం స్పష్టంగా వినిపించింది అంతే" అంది వాత్సల్యమ్మ.

"భలే! భలే! రాక్షసుడే! అమ్మో!" అంటూ వాత్సల్యమ్మతోపాటు యింటిలోకి వెళ్ళాడు రఘు. ★

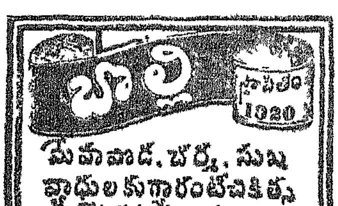

జవాబులు

(38 వ పేజీ తరువాయి)

[illegible]. వి. రమణమ్మ, వెలుతురుమిల్లి

'[illegible]—[illegible]'' అనే వ్యాసం చాలా బాగున్నది. ఇటువంటి వ్యాసం చూచినవారికి మార్పు [illegible]''—మార్పు మాట లేవుడెరుగు,—[illegible] [illegible] మా [illegible] [illegible] యయారట.

వై. శ్యామలారెడ్డి, పొడుకూరు

"[illegible] క్లాత్ [illegible] ఈ మధ్య [illegible] వ్యాపెంతో [illegible]తున్నాయి. [illegible] క్లాత్ [illegible] అన్నపేరో."—[illegible] [illegible] [illegible].

శ్రీ. లక్ష్మీనారాయణమ్మ, దుమ్ముగూడెం

"[illegible] వున్నట్టుగా [illegible]" [illegible] అనాలి.

రాధ, మొగల్తూరు

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]." [illegible] అనే [illegible]!

కె. వెంకటరావు, సాంబరా

[illegible] కట్టుకున్న [illegible] [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] కున్నారండి.

ఎ. [illegible], అమలాపురం

నేను రాసేవి అందరికీ [illegible]. మా [illegible] [illegible] [illegible] రెండు [illegible].

కె. బాలాత్రిపురసుందరి, కోటిపల్లి

[illegible] [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] వచ్చేటప్పుడు [illegible] [illegible].

డి. ఇందుమతి, మధిర

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

ఎస్. [illegible], [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]!

పద్మ, అమలాపురం

[illegible] లేదు, [illegible] లేదు. సిల్క్ [illegible]లలో దొరుకుతాయి [illegible] [illegible]లో ఎవరేనా తెలిసినవాళ్ళుంటే రాసి తెప్పించుకోండి.

ఆత్మశాంతి

(12 వ పేజీ తరువాయి)

కాబట్టి [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] శాంత దగ్గరకు వచ్చి చేరాడు. నిద్రపోతున్న శాంతను [illegible], 'శాంతా—' అ [illegible] '[illegible] నుంచి శాంతా [illegible] [illegible]' [illegible] [illegible].

శాంత [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible]—[illegible] [illegible] [illegible]" అంది.

[illegible] శంకరం అదేమాట చెప్పాడు. '[illegible] [illegible] నుంచి [illegible]' అని [illegible] [illegible] చేసుకున్నాడు. శాంత తిరిగి అమాయకంగా "[illegible]—[illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] చెప్పలేం—' అంది.

[illegible] [illegible] శంకరం 'ఆ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—' అన్నాడు. [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] శాంత, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] తను [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] అనుకుంది. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], '[illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—[illegible]—' అంటూ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

శంకరం [illegible] [illegible] [illegible]. శాంతను [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].—[illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] శాంత [illegible] [illegible] అన్ని [illegible] [illegible] తెలుసుకున్నాడు. అతను ఒక [illegible] [illegible], అక్కడ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] పరీక్షకు వెళ్తాన్న ఆ పంతులమ్మకు చదువు చెప్ప డానికి [illegible] [illegible] [illegible] దాటిన తరువాత [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], పరీక్షలు ఇక పక్షం రోజులే వుండటంవల్ల రాత్రికూడ రావడం ఆరంభించాడని, ఇక కొన్నాళ్ళల్లో వాళ్ళిలాగా పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నారు కాబట్టి—ఇందుకు శాంత నమ్మ

తెలిసింది, అయినా ఈ మాట కొంత తనకు చెప్పేసరికేగాని, [illegible] కలిసి ఆ ఇంట్లో వుండటానికి ఒప్పుకోలేదు తెలుసుకున్నారు. అయినా ఆయనకి ఆప్యాయిన విన్నాగ్రతం దయ పెంపగలేదు. దుర్మార్గులు పగతో చిక్కాటు అనుకున్నాడు. పిల్లను నా[illegible] చేయమంటే నా పేరు [illegible] కాదు అనుకున్నాడు.

విశ్వం మరునాడే కావేరిని తీసుకొని, ఆ ఊరి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

కావేరి వెళ్ళిపోయాకగాని శాంత కన్నీళ్ళు [illegible] కుంది. కావేరి, 'మా దిగాలు బాగాలేవు—' అన్న ఒక్క మాట పడిపోయినంచి మరేమీ అనలేకపోయింది. వారి మీద ఎలాంటి నిందా మోపలేకపోయింది. పాపను చేతుల్లోకి తీసుకొని ముద్దు పెట్టుకొని, శాంతతో, 'నన్ను మరచిపోకండి' అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. శాంత ఆ బాధ భరించలేకపోయింది. అట్లా ఏడుస్తున్న కావేరి వంక ఆమె చూడలేకపోయింది. ఏ బంధాల దాకే తను తన చేతులతో పెళ్ళి చేయాలని ఉవ్విళ్ళూరిందో—ఆమెకు, ఆ సౌందర్య రాశికి, ఆ సుగుణాల తల్లికి—తను, తన చేతులతోకే అపకారం చేసినట్లు బాధపడిపోయింది. ఎంతో కుమిలిపోయింది. హృదయంతో దుఃఖించింది. ఏమీ చెయ్యలేని అశక్తతతో గుండె లోతుల్లోంచి, 'ఎంత పని జరిగింది కావేరీ....' కావేరి కన్నీళ్ళతో సెలవు తీసుకుంది. వెళ్ళిపోతున్న కావేరి చేతులు పుచ్చుకొని శాంత, 'నేను ఏమీ చేయలేకపోయిన ఈ అక్కను మన్నించు చెల్లీ—' అంది. కావేరి చెమ్మగిల్లిన కళ్ళతో శాంతకు చేతులెత్తి నమస్కరించింది. శాంత ప్రాణం లేనిదానిలా వెళ్ళిపోతున్న ఆ కావేరి వైపు అలాగే చూస్తూ కొయ్యబారిపోయింది.

పాపం, శాంత ఆ రాత్రి శంకరం నోటినుండిగా కావేరి గురించి వ్యంగ్యంతో కూడిన మాటలు వినడంతో ఆ రోజున జరిగిన విషాద సంఘటనకంతా కారకుడు శంకరమే అని గ్రహించింది. ఆమె మనసు కుత కుత ఉడికిపోయింది కావేరికోసం తహతహ లాడిపోయింది. ఆ నాడు శంకరాన్ని ఆమె ఎంతగా అసహ్యించుకుందో—కావేరి కోసం పాప ఎంతగా దుఃఖించిందో. అప్పుడే లేని దుఃఖంతో, 'మీరు రాక్షసులు మీరు రాక్షసులు—' అంది. 'ఆ ఆమాయకులు మీకు ఏమి హాని చేశారు—ఎందుకు మీ దిట్లాంటి దారుణానికి పూనుకున్నారు—' అంది. పగవాళ్ళైన వాళ్ళు కూడా ఇట్లాంటి పని చేయలేరే—ఇంత నిర్దాక్షిణ్యంగా నడుచుకోరే—మీకు వాళ్ళమీద దేని కింత కక్ష ఏర్పడింది. అయ్యో— వాళ్ళ పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నారని చెప్పాకే—మాటా మంచీ లేకుండా, తల వాల్చుకొని ఎదురుగా కూర్చున్న శంకర్ని శాంత ఇక సహించలేకపోయింది. 'మీరు కిరాతకులు—నిజంగా మీరు కిరాతకులు—' అంది. ఆమె పడుతూన్న వ్యథ ప్రవాహంగా ప్రవహించింది. దుఃఖం, మాటలు కన్నీ వస్తూండగా ఆమె, 'వాళ్ళ ఉసురు మీకు తప్పకుండా తగుల్తుంది—ఈ పాపానికి మీరు శిక్ష పడుతుంది—' అంది.

8

తిరుపతి కొండమీద శాంత ఎదురుగా కూర్చున్న శంకరం తల గిర్రున తిరిగింది. 'శాంతా—శాంతా—నేను దుర్మార్గుడ్ని—నా పాపానికి ఇదే శిక్ష—అప్పుడు—ఒప్పుకో—కాని [illegible] శాంతా—పాపను వెదికితెచ్చి నీ ఎదుట వుంచే బాధ్యత నాది శాంతా—నా పాపానికి నేను ఎలా ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకుంటానో శాంతా—' అన్నాడు.

కాని శాంత పాప లేకుండా శంకరంతో ఇంటికి తిరుగుబాటు లేక పోయింది. ఆమెను ఆ కొండమీంచి దూకి ప్రాణత్యాగం చేయాలనిపించింది.

శంకరం శాంతను ఎట్లా శాంతింపచేయాలో, ఆమె దుఃఖాన్ని ఎట్లా నివారించాలో పాలుపోలేకపోయాడు. పాపం— పాప కోసం అతని మనసు పెంపు దిక్కులు వెదుకుతూంది. [illegible] అంటే తను కక్ష్యే సాధించిన పనంతా తప్పని తెలిసింది. కాని ఏమీ లాభం—

పనస్తు ప్రకృతి శాంత పడుతూన్న దుఃఖాన్ని నివారించలేకపోయింది. అక్కడ [illegible] పుట్టలు, 'అయ్యో—మాతో బంధాలెరాని, శాంత అనుభవిస్తూన్న ఈ దుఃఖ రాశి నివారించగలిగే ఆనందదాయిని అంటే ఎంత బాగుండును' అని పిలిపించాయి. చల్లగా వీస్తూన్న గాలి మొక్కలు ఊగి పోతూ, 'నాలో చల్లదనమే గాని, ఈ దుఃఖిత పడుతు, ఈ చల్లారి తల్లిని ఓదార్చే శక్తి వుంటే ఎంత బాగుండును' అని కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది. చుట్టూ వున్న ఆ ప్రకృతి సౌందర్యమంతా 'అయ్యో నాలో శాంత బాధలు తీర్చే శక్తి [illegible] వుంటే శాంత మనసు కెంతటి శాంతి నిచ్చేదాన్నో ప్రశాంతింపగలిగేదాన్ని' అని విలపించింది.

పాపం శంకరం ఒక రోజా రోజంతా శాంతను బతిమాలాడు. పాపకోసం ఆ చుట్టుప్రక్కల పూర్తిగా గాలించాడు. కాని పాప ఎక్కడా కనిపించ లేదు. ఆ కొండమీద, ఇక్కడెక్కడైనా ఇంటి దగ్గర వుంచేస్తే పాపను వెదకే మార్గాలు సుళువుగా వుంటాయని ఎంతో నచ్చచెప్పి శాంతను మెల్లిగా ఒప్పించి ఆమెను ఇంటికి అతి కష్టంమీద బయలుదేరదీశాడు.

రైలు వేగంగా తీసుకొచ్చి వాళ్ళను ఇంటికి చేర్చింది. పాప కోసం దుఃఖిస్తూ ఆ మూడు రోజులూ శాంత పచ్చి మంచినీళ్ళయినా ముట్టుకోలేదు.

ఇంటికి రాగానే తలుపు తియ్యగానే కొన్ని ఉత్తరాలు ఆ ఇంట్లో పడివున్నాయి. పాప కోసం శంకరం పేపర్లో ప్రకటన చేశాడు. పాప ఆచూకీ తెలిసిన వారెవరైనా పదివేలు బహుమానం ఇస్తానని శంకరం గట్టిగా ఆ ఉత్తరాలు చింపాడు. ఒక ఉత్తరం శాంత పేరిట వస్తే దాన్ని ఆమెకు అందించాడు. వచ్చిన ఉత్తరాలన్నీ గబ గబా చదివాడు. కాని ఒక్క దాని లోనూ పాప సంగతి లేదు. అతని హృదయం భగ్గున మండిపోయింది. అతని గుండెల్లో ఎవరో, 'నీ కివే శిక్ష—ఇదే శిక్ష—' అని అరిచారు. ఒక్క సారిగా శంకరం గుండెలు పక్కలయ్యేట్లుగా 'పాపా—' అని ఆ ఓటమి ముందు అలాగే కూర్చొని, దాని మీద

తలను పెట్టి, ఆ తలను చేతులతో పట్టుకున్నాడు. 'పాపా—నాకు కనిపించవ్వా—కనిపించవా పాపా—మీ అమ్మ శోకం ఏడుస్తూంది పాపా—' అని పొంగి పొరలిపోతూన్న దుఃఖాన్ని అపుకోలేకపోయాడు. ఎర్రబారిన కళ్ళతో వెంటవెంటనే జారుతూన్న నీళ్ళతో తలను మెల్లగా పైకెత్తి శాంత మొగంలోకి చూశాడు. [illegible] శాంత, ఆమె పడుతూన్న ఆ పుత్తరం గుండెలకు హత్తుకొని [illegible] కావేరి అనుకుంది. ఆమె కళ్ళల్లో పాప పోయిన పోటుతోంది ఆమె ఆనందం మోహంగా వెలుగుతూంది.

[illegible] ఎవరు, ఏమిటి శాంతా—పాప వుందా, ఎక్కడ శాంతా— ఆ వుత్తరం ఎవరు వ్రాశారు—పాప ఇప్పుడు—చెప్పు చెప్పు—ఎక్కడ దొరికింది పాప—' అంటూ ఒక్క వేగంగా మాట్లాడుతూ గబగబా ఆ వుత్తరాన్ని శాంత చేతుల్లోనుంచి లాక్కు న్నాడు.

ఆ వుత్తరం కావేరి వ్రాసింది.

శంకరం ఆ వుత్తరం చదువుతున్నాడు.

శాంత చూపులతో నవ్వుతూ—'మా కావేరి ఎంత మంచిది—ఎంత మంచిది' అంది. నెంపనే 'ఇంకా చూస్తారేమండీ—గంటగంటకు కష్టం బండి వుండి—వెళ్ళి మీ పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోవడం మంచిది—' అని నవ్వింది. 'మీరు చేసిన పనికి, ఆమెను బాధ పెట్టినట్లు కనిపించిన దిక్కుగా మన పాపను మన కళ్ళ ముందుకు పంపింది' అంది. 'ఇది అంతా మీలాంటి వాళ్ళ వల్లనే వుంటారండీ—మీలాంటి వాళ్ళు అంటుకే వుంటే ఈ ప్రపంచంలో మంచితనం ఇంకా ఎక్కడ మిగిలి వుంటుంది. ఆహ్! కావేరి ఎంత తెలివైనది—[illegible] మంచితనం చెయ్యబోవడంలో పుణ్య[illegible] వాళ్ళ—' అని కాస్త ఆగి, తిరిగి వెంటనే 'ఇంకా కదల్లేదేమండీ—ఏం—పాపను తీసుకురావాలని లేదా—' అంటూ తొందర చేసింది.

శంకరం కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి. శాంత ముందు అతను నిలబడలేకపోయాడు. పశ్చాత్తాపంతో కృంగిపోతూ అతి కష్టంమీద పాప దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

[illegible] తిరిగి ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాడు. వాళ్ళ మొగం చూడలేకపోవడం దుర్భరం అనుకున్నాడు.

టిక్కెట్టు తీసుకొని రైలు దగ్గరకు కదలలేకపోయాడు. రైలు ఎక్కినవాడు ఆ బండిమీంచి క్రిందికి దూకాలనుకున్నాడు. ప్రక్క స్టేషన్లో దిగిపోయి, వాళ్ళకు పాపను ఇంటికి తెచ్చి ఇవ్వజెప్పమని ఉత్తరం వ్రాసి అందుకు సరిపడే డబ్బు మనియార్డరు చేయాలనుకున్నాడు. అయినా దుర్మార్గుడు... పాపను ఇంటికి తీసుకొచ్చి, [illegible] ఉత్తరం వ్రాయడం సహించాలేని విషయం కాదనుకున్నాడు [illegible] డబ్బు ఆశిస్తున్నారేమో అనుకున్నాడు. కాదు...కాదు. తనను దారుణంగా మాటలతో హింసించి విడిచిపెట్టాలని చూస్తున్నారని అనుకున్నాడు. కాని అంతలోనే, "ఛీ...నా మనసు

మంచిది కాదు...నా మనసు మంచిది కాదు. వాళ్ళు మంచివాళ్ళు నేను చెడ్డవాణ్ణి,' అనుకున్నాడు.

రైలు పూళ్ళు దాటిపోతోంది కాని, అతను వెనక్కు మరలి వెళ్ళిపోలేకపోయాడు బెజవాడ సమీపించేకొద్దీ అతని గుండెల్లో బాధ హెచ్చిపోవడం మొదలు పెట్టింది. అయినా అతను సహించాడు అనుభవించాలి తప్పదు అనుకున్నాడు

బెజవాడలో బండి మారి గుంటూరులో కాలు పెట్టాడు. అప్పుడే అతని మనసు "పారిపో శంకరం. పాపాల నువ్వు బాధ భరించలేవు ...విమాత్రం సహించలేవు..." అంది కాని శంకరం పారిపో లేకపోయాడు...

ఆశ్వాసత్తి ఓ సందులో ఆగింది శంకరం వాకిట్లో అక్కడే బాడుగా వేశాడు. ఆ వాకిటిముందు వున్న నిండుకుండ ఆ క్షణమే తుప్పమీద నేలు వేశాడు. అప్పుడే ఆ లోపలినుంచి పక పక నవ్వు వినిపించింది "మా నాన్నగారు రారు పాపా.." అంది ఓ సన్నని కంఠం పైన, "మరి మా అమ్మా..." అంది ఆ కంఠం ఎత్తి, "మా అమ్మ కూడా రాదు..." అని ఏడుస్తోంది

శంకరం కాళ్ళల్లో బలం వచ్చిపోయింది. "ఇంకా ఇక్కడే నిలబడతావేం శంకరం....పారిపో....పారిపో... వాళ్ళ చేసే ఉపకారాన్ని నువ్వు భరించలేవు....భరించ లేవు ..." అని ఒదిగిపోయిన మనసు తొందరచేసింది కని అప్పుడే శంకరం కళ్ళముందుకు కాంతివచ్చి నిల బడింది "పాపను మీకు తీసుక రావాలని లేదా ఏం..." అని అన్నట్లు లాడింది. దండించింది.

మెల్లిగా శంకరం ఆ తలుపు తట్టుతూ "విశ్వం గారూ..." అన్నాడు ఆ మాట అతని కంఠంలోంచి రాలేకపోయింది

వెంటనే లోపలినుంచి "ఎవరండీ....వారు లేరు.." అంటూ కావేరి, తలుపుతీసి పాపను ఎత్తుకొని శంకరం కెదురుగా నిలబడింది.

అంతే. శంకరం అలాగే నిలబడిపోయాడు. తనకు కాళ్లే లేకుంటే ఇలా ఉంటుందా అన్నట్లు పాపను ఎత్తుకొని, ఒక్కడే నిలబడి ఉన్న కావేరిని ఆ అతిలోక సుందరిని చూశాడు. పాప, "నాన్నగారూ..నాన్నగారూ.." అంటూ అతని ముందుకు చేతులు చాచింది. శంకరం, కావేరి చేతుల్లోంచి పాపను తన చేతుల్లోనికి తీసుకున్నాడు. అప్పుడే ఏవేవో అవ్యక్త వాహినులు అతని శరీరం లోనికి ప్రవహించాయి. వాత్సల్యపూరితమైన అతని అణువణువునా కావేరి పాపగా ప్రవహించింది. అప్పుడే శంకరం పెదవులు విడివడ్డాయి. "మీ ఋణాన్ని తీర్చుకోలేనండి..." అని అతని ఎద, సజల నేత్రాలతో ఏదేమో చెప్పింది వెంటనే కావేరి గబగబా "ఇలా కూర్చోండి...వారు కాస్సేపటిలో వస్తారు. ఇప్పుడే మా సంగతి అనుకుంటున్నామండీ...పాపను సరదాగా పెంచుకోవాలని మీరు ఇక్కడకు రావాలని ఇప్పుడే అంటు న్నారండీ." అంది.

శంకరం ఆ మాటలకు, ఆ మాటల్లోని నిజాయితీకి ఆ పెంగింట్లోని నిష్కపటమైన ఆ తీరు తెన్నులకు ఆశ్చర్యపోయాడు. అతని మనస్సు తల్లి ఒడిలో కూర్చున్న పిల్లలా చెప్పలేని సుఖాన్ని అనుభవించింది.

అప్పుడే విశ్వంగారింటికి ప్రవేశిస్తూ "నమస్కార మండీ...ఈ బండికి వచ్చారా...పాపను చూడాలని నేనే పిలుద్దామనుకున్నానండీ. కాని" అని అతను ఇంకా ఏమో చెప్పబోతున్నాడు. కాని ఏమి చెప్పాలో తికమక పడుతున్నట్లు కనిపించాడు. అప్పుడే కావేరి అడ్డు వచ్చి, "అక్కయ్యగారిని కూడా తీసుక రాలేకపోయా రండీ...." అని శంకరంతో అంది విశ్వాన్ని కళ్ళతో వారించింది

అప్పటివరకూ శంకరం ఆ కాటన్నై పై చూడలేదు. ఆ గదిలో ఎటు చూసినా అతని కేమీ కనిపించలేదు. శంకరం నిలువుగా కృంగిపోయాడు. వాళ్ళ సంస్కారానికి, అభిమానానికి తలను వంచాడు. మెల్లిగా, "విశ్వం గారూ నా మాట కాదనకన్నారి ప్రార్థిస్తున్నానండీ ఇప్పుడే మీరు బయలుదేరి నాతో మా వూరు రావాలి అంటి కొంతమంది...పి నా ఇంటి వరకుదాకా" అన్నాడు.

అప్పుడే కావేరి ఏదో చెప్పబోయింది కాని శంకరం "నా మాట కాదనకు చెల్లీ..ఇలా అప్పయ్య గారిం ట్లో చేసేస్తావా...." అన్నాడు. అత చెప్పినా రోసిన మాటలు అతని కంఠంలో ఏమి పలికాయి ఎంత చిత్రం! ఆ మాట అంటూ వున్నంత ఉత్తేజం! ఆ ప్రశాంత వాతావరణంలోని ఆ మధుర మనోజ్ఞ భావాన్ని పూర్తిగా అనుభవించింది. అందులోని ఆ శాంత సుఖాల ప్రపంచంలో దివ్య జ్యోతిస్సు అనుభవాన్ని ప్రతిష్ఠింప చేసుకుంది (సమాప్తం)

[6 వ పేజీ తరువాయి]

టగా చేర్చుకోవడానికేనా! "తన ప్రాణాధికమైన సీత ఇంక కొన్ని గంటల కాలంలో వేరొకని 'స్వంతం' గాబోతున్నది తానిప్పుడు పాటు ప్రార్థిస్తే మటుకు ఫలితం వుంటుందా? ఆ పాషాణుని హృదయం కరుగుతుందా? లేదు! ముమ్మాటికీ లేదు. లేక రఘువ చేస్తే? హిందూ సమాజంలో పుట్టి పెరిగిన ఏ స్త్రీ అయినా తన ... జరిగితే సహి స్తుందా? అలా చేసినప్పుడు ... కుక్కలకూ తేడా ఏమిటి? తన సీత ఎక్కడున్నా పది కాలాలపాటు సౌఖ్యంగా వుండాలి! తనకంతే చాలు."

రాములు వెనుదిరిగాడు. పొలం బాట పట్టి వడి వడిగా నడుస్తున్నాడు. పున్నమి వెన్నెల పుచ్చపువ్వులాగా విరగ బూచింది. రాకానిశాకరుడు నిశాదేవి సిగలో పూబంతిగా ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఒహో కొ ఛగ్న ప్రేమి కుణ్ణి చూచి పరిహసిస్తున్నాడేమో? తన సర్వస్వం వేరొకడి సొత్తయినా ఆ రోజు తన కెందుకో ఒంటరి గాణ్ణనిపించలా రావానికి. తన ప్రేమైకమూర్తి సీత తనను వెన్నంటివస్తున్నట్లుంది. అందుకనే "సీతా ఈ ప్రపంచంలో మనల నెవరూ విడదీయలేరు! నిజం! నీ మీద ఒట్టు" అంటూనే తాటిబద్ద మీదుగా కాలువ దాటిపోయాడు. తానూ సీతా కలిసి విహరిం చిన ప్రదేశాన్నంతా కలయ తిరుగుతున్నాడు. ఆ నిశ్శబ్దనీరవ నిశీధిలో దేనికోసమో వెదకుతున్నాడు.

అంతలో ఆ నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ "రాములు బావా" అనే కంఠధ్వని కోటి కిన్నెరలు మీటినట్లుగా రాముని చెవులకు సోకింది. ఉలికిపడ్డాడు. పరుగు పరుగున కాల్వ గట్టుకు పరువెత్తాడు. కాల్వ గంభీరఘోష తప్ప తనకేమీ వినిపించలా! ఎక్కడో దూరంగా తీతువు అదేపనిగా అరుస్తోంది. వెనుదిరిగాడు, ఇంతలో "పట్టుకోండి, పట్టుకోండి" అనే మాటలు అస్పష్టంగా వినిపించాయి. పూరి బాటవేపు తల త్రిప్పాడు. ఎవరో ఒక స్త్రీ ఆర్తిగా తనవైపు పరు గెత్తి వస్తున్నట్లు లీలామాత్రంగా గోచరించింది. "తన సీత కాదుగదా?" కాదు, తన సీత ఈ సమ యంలో నవవధువుగా కూర్చుండి మాంగల్య ధారణ జరిపించుకొంటూ వుంటుంది. ఏమో? తన సీతేనేమో? తన బావను వెదుక్కుంటూ వస్తుందేమో? వస్తూవుందేమో?

'రాములు బావా' అనే మరొక పిలుపు అతని ఆలోచనలకు అంతం కల్గించింది "అవును తన సీత! ఎలుంగానే తన సీత! అదిగో తనకోసమే పరుగు పరుగున వస్తోంది ఇక తనే సీతను తన నుండి ప్రపంచంలో మరెవ్వరూ విడదీయలేరు "సీతా" అని రెండు చేతులూ సాచి తొట్రుపడుతూ రాబో తున్నాడు రాములు.

ఇంతలో సీత పరుగెత్తుతూ...వచ్చి రాములు ఒడిలో వాలిపోయింది. కాలు జారింది. "ఏమిటి ఒడిలో వాలింది "బావా రాములబావ్మ కథ విన్నావా" అన్న మాటలు రాముని చెవుల్లో ప్రతిధ్వనించాయి. తన సీతను పీనుగుల వెన్న ఒడిలో చేర్చుకుంటుందా? వీలులేదు! అలా జరుగనీయడు. తన సీతను రక్షించుకోవాలి! "సీతా ఆగు! నేను వస్తున్నా" నంటూ కాలువలోకి దూకాడు రాములు. "పట్టుకోండి, పట్టుకోండి" అంటూ వచ్చిన రంగప్ప కండ్లు తేలవేసి అలాగే నిల్చుండి పోయాడు. ప్రపంచంలో స్థానంలేని ప్రేమైక జీవులకు తన హృదయంలో స్థానమిచ్చి పడిపోయి కొంది పెన్న వారిద్దర్నీ.

తెల తెల వారుతోంది. చీకటి ముసుగులో చేసిన ఘాతుకాలన్నింటినీ ఒక్కొక్కటిగా సూర్యుడు బయట పెడుతుంటే వెల వెలా పోతున్నాడు చంద్రుడు ఊరి పొలిమేరలో 'అడ్డబండ' నానుకొని రెండు శవాలు అగి అగి కొట్టుకపోతుంటే ఒడ్డుకి తీశారు. శ్మశానవాటికలో ఒక దాని ప్రక్కగా ఒకటి రెండు చితులు పేర్చారు. రెండిటి నుండీ భుగ భుగ మని అగ్నిజ్వాలలు లేచాయి. ఒకదాన్నొకటి ప్రేమతో ఆలింగనం చేసుకున్నయ్. ఆ జ్వాలలో నుండి లేచిన వారి ఆత్మలురెండూ "ప్రపంచంలో మమ్మల్నెవరూ వేరు చేయలేరంటూ ఒకదాని నొకటి పెనవేసుకొని పొగ రూపంలో మేఘ మాలికలో కలిసిపోయి నిర్మలా కాశంలో విహరిస్తున్నయ్. ★

Printed and Published by A. Ramaswami Iyer, B.A., ...L., at the "Indain Express" Press Express Estates, Mount Road, Madras. Editor; Narla Venkateswar Rao.